திராவிடநாடு

24—7—60 | வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

களமே செல்வோம்!

—[இரா. கந்தசாமி]—

வாளுண்டு வலுவுண்டு வைய மீதில்
வளமில்லா இந்தியினைத் தூள்தூ ளாக்க
தோளுண்டு துணிவுண்டு அன்பும் உண்டு!
தெவிட்டாத செந்தமிழின் இனிமை உண்டு,
வாளீந்த புகழெல்லாம் கதையாய்ச் சொல்லி
வாட்டமிலா நெஞ்சோடு வேலை தந்து
தோள்தட்டிப் "போ! மகனே!!" என்று சொல்லும்
தொகையான தாய்மார்கள் என்றும் உண்டு!

உண்டுண்டு நமக்கின்பம் அறப்போ ரென்றால்!
உளமார ஏற்கின்றோம்! காத்தே நிற்போம்!!
துண்டாடித் தொலைத்திடுவோம் இந்தி தன்னை
சொல்லொன்றே வேண்டுகின்றோம்! இந்தி என்றால்
"கண்டே"ன்று நினைக்கின்றார் காங்கிரசார்? நல்
காவியமா கவிப்பொருளா தமிழில் இல்லை?
செண்டுவிழி மாதர் முதல் மதலை ஈறாய்ச்
செந்தமிழைக் காப்பாற்ற களமே செல்வோம்!

உள்ளுவதெல்லாம்....

—[கனகு]—

"நீ கடையில் இருந்தா தொழிலைக் கவனிக்கிறாய்? கண்டவர்களோடு கதைபேசிக்கொண்டு பொழுதையல்லவா வீணாகக் கழிக்கிறாய்! நீயும், உன் கடையும்..."

பேசியவர் முடிக்கவில்லை. குழந்தைவேலன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். எதிரில் அவன் தந்தை நின்றுகொண்டிருந்தார். என்ன பதில் சொல்வான் அவன்? பேசியவர் வேறு யாராகவாவது இருந்தால், அவன் என்னபதில் சொல்லி இருப்பான் என்பதே வேறு செய்தி. அவனிடம் வார்த்தையைக் கொடுத்துவிட்டு மீளுவதென்னவோ மற்றவர்களுக்குச் சுலபமான வேலையல்ல.

குழந்தைவேலன் மௌனமாகத் திரும்பவும் தன் வேலையில் ஈடுபட்டான். தந்தை சொல்லியதை அவன் அலட்சியமாகவும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. பெரிது பண்ணவும் நினைக்கவில்லை. என்றாலும் அவர் வார்த்தை அன்று அவனுக்குப் புதுமையாகத் தோன்றியது. "என்றுமில்லாமல் தந்தை இப்படியொரு குற்றச்சாட்டை என்மீது ஏன் சுமத்துகிறார் இன்று?" அவன் தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டான்.

அலுவல்குழப்பத்தாலும், திடீர்த் தாக்குதலாலும் அவன் சிந்தனை வேலைசெய்ய மறுத்து நின்றது.

தந்தை அகன்றார். வாடிக்கைக்காரர்கள் பலர் வந்தனர். அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்த மனதை எங்கோ அடைத்துவைத்துவிட்டு வாடிக்கைக்காரர்களோடு உரையாடினான். தன் வாணிபத்தில் முனைந்து ஈடுபட்டான்.

குழந்தைவேலனுக்கு நெடுநாள் ஆசை பொது வேலைகளில் ஈடுபட வேண்டுமென்று. அதற்கு வாய்ப்பைத்தேடிக்கொண்டிருக்கும்போது தான் அங்கு வந்து சேர்ந்தான் அழகுநம்பி.

அழகுநம்பி ஊருக்குப் புதியவன். அந்த ஊரில் எளிய தொழில் ஒன்று செய்யவந்தான்; செய்து வந்தான். வருவாய்—மிக எளியது. ஆயினும் அறிவாற்றல் மிகவுள்ளவன் அவன். நாளாக, நாளாக அங்கே நல்லவர்கள் பலர் அவனோடு நட்புப்பூண்டார்கள். அந்த நல்லவர்களிற் பலர் எளியதொழில் செய்பவர்தாம். எளிய வருவாய் உடையோர்தாம். குழந்தைவேலனும் அவர்களில் ஒருவன் ஆனான்.

குழந்தைவேலன் இளைஞன். ஆனால், வாணிபத்தில் நல்ல பயிற்சி—குழந்தைப் பருவம் முதல் அதில் ஈடுபட்டுவந்ததால். அவன் பள்ளியில் ஏதோ படித்தான். அவன் தந்தை அவனைத் தொடர்ந்து பள்ளிக்கு அனுப்பி, மேற்படிப்புப் படிப்பிப்பதற்கான எல்லா வாய்ப்பினையும் உடையவராக இருந்தும், ஏனோ அவன் படிப்பைப்பற்றி அக்கறைகாட்டவில்லை. அதற்காகக் குழந்தைவேலன் அயர்ந்துவிடவும் இல்லை. தொழில் புரியும் நேரம் தவிர, மற்ற வேளைகளில் எல்லாம் புத்தகத்தை எடுத்துவைத்துக்கொண்டோ, செய்தித்தாளை விரித்துப்பிடித்துக் கொண்டோதான் இருப்பான்.

அழகுநம்பியின் உரையினைக் கேட்கும்போதெல்லாம் குழந்தைவேலனுக்குத் திகைப்பே ஏற்படும். அவனுக்குத், தான் அறிந்தவை ஒன்றுமே இல்லைப்போல் தோன்றும். அறியவேண்டுவன எத்துணை எத்துணையோ உள்ளன என்பது புரியும் — எனவே, அறிவாராய்ச்சியின்மீது அவன் பற்று விழுந்தது, வளர்ந்தது; வளர்ந்து கொண்டேவந்தது. அழகுநம்பி அதற்கு உரமிட்டான். தண்ணீர் வார்த்தான். தேவையான உதவிகளை எல்லாம் செய்துகொண்டு வந்தான்.

குழந்தைவேலன் கடைக்குஅடிக்கடி வருகை தருகின்ற பலரில் திருவாளர் மணியம் ஒருவர். அவர் மதிப்புவாய்ந்த பெரிய மனிதர் எனப்படுபவர். ஆரவாரமிக்கவர்; அதட்டுங்குரல் உடையவர். அவரைக் கண்டதும், அமர்ந்திருக்கும் எத்துணையோ பேர் எழுந்து நின்றுகொள்வார்கள். அவரைக் கண்டதும் உரக்கப்பேசும் எத்துணையோ பேர் குரலைத் தாழ்த்தி அடங்கிப்போவார்கள்.

குழந்தைவேலன் மணியத்தை எப்போதுமே மதித்ததில்லை உள்ளத்தால் — புறத்தால்: ஏனோ? ஒருவேளை, அவன் தந்தை—மணியத்தைவிட எத்தனையோ வயது மூத்தவர்; எத்தனையோ செய்திகளை நன்கறிந்தவர் — அவரைக் கண்டதும் எழுந்து நின்றுகொள்கிறாரே, அடக்க ஒடுக்கம் காட்டுகிறாரே, அடங்கிப் பேசுகின்றாரே— அவற்றை எல்லாம் பார்த்துவிட்டு, மணியம் 'தன் மதிப்பும், செல்வாக்கும் உயர்ந்துகொண்டே போகின்றது என்ற நினைப்போடு திமிராக, அலட்சியமாக ஆரவாரமாகப் பேசுகின்றாரே!' என்ற எண்ணமோ என்னவோ!

ஒரு நாள்.

கடையில் வேறு ஆட்கள் இல்லை. அந்நேரம் குழந்தைவேலனுக்கு ஒழிந்த நேரம். அதாவது வேலை இல்லாத ஓய்ந்த நேரம். அவ்வேளை பார்த்துத்தான் அழகுநம்பி அங்கே வருதல் வழக்கம். அன்று, அழகுநம்பி வந்தபோது 'திருக்குறள் ஆய்வுக் கட்டுரைகள்' என்ற நூலொன்றை உடன் கொண்டுவந்திருந்தான். குழந்தைவேலன் அந்நூலை வாங்கினான். சும்மா அதைப் புரட்டினான். உள்ளுதல் என்ற தலைப்பில் கட்டுரையொன்று அவன் கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

"உள்ளுவது எல்லாம் உயர்வுள்ளல், அதாவது ஒருவன் தான் எண்ணுகின்றவற்றை எல்லாம் நல்லனவா என்று ஆய்ந்த பின்னரே செயற்படுத்தவேண்டும். சிறப்பிழந்தசெய்திகளை, பிறர்க்குத்தீமை பயக்கும் செய்திகளை உளத்தால் எண்ணுதலும் கூடாது. உள்ளம் உயர்ந்ததானால்தான் புறமும் உயர்வு காட்டும்..."

குழந்தைவேலன் நிறுத்தினான். அவனுக்கு மேலும் தெளிவான விளக்கம் தேவைப்பட்டது. அழகுநம்பியை நிமிர்ந்து நோக்கினான். குறிப்புணர்ந்தான் அழகுநம்பி.

"சிலர் நல்லதை எண்ணுகின்றார்கள். எண்ணியதைச் செயலாக்கவும் முனைகிறார்கள். சிலர் தீயதை எண்ணுகின்றார்கள். எண்ணியதை எண்ணியபடி செய்யவும் செய்கிறார்கள். நல்லதை வெளிப்படையாகச் செய்வோர் நல்லோர். தீயதை வெளிப்படையாக எண்ணித் தீயதையே புரிவோர் தீயோர். இது வெளிப்படையான உண்மை. யாவருக்கும் எளிதில் புலப்படக்கூடிய உண்மை. இப்படி வெளிப்படையாக எண்ணி, வெளிப்படையாகவே புரிகின்ற நல்லோர் நல்லோராக இருப்பதுபோல், தீயோர் தீயோரா

(4-ம் பக்கம் பார்க்க)

"நடை வண்டி!"

ர் 19 | ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 8. | (24-7-60) | தனிப் பிரதி 16-காசு | இதழ் 2

தொழில் துறையில் நம்முடைய மாநிலம் வடநாட்டு மாநிலங்களைவிட மிகவும் பின்தங்கியுள்ளது என்பதை இன்று மறுப்பார் இல்லை. எக்கட்சியினரும் இதனை உணர்ந்து புழுங்குகின்றனர். நமது அமைச்சர்களும் உள்ளப்புழுக்கம் மிகும் நேரங்களில் இந்த உண்மையை உணர்ந்து உரைக்கத் துணிவு பெற்றுவிடுகின்றனர்.

இதற்கு என்ன காரணம் என்பதை மட்டும் அவர்கள் நடு நிலையில் நின்று எண்ணிப்பார்ப்பது இல்லை. எண்ணினாலும் விளங்கும் காரணத்தை வெளிப்படையாக அவர்களால் சொல்லவோ, அன்றி ஏதேனும் நல்லது செய்யவோ இயலாது. அதற்கான அதிகாரம் அவர்களுக்கு இல்லை. 'கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும் ஆடிப்பாவை' போல அவர்கள் டெல்லியின் கண்பார்த்துக் 'கடமை'யாற்ற வேண்டியவர்களாகின்றனர்.

தங்களுடைய இந்த அவல நிலையை வெளிக் காட்டிக்கொள்ள வெட்கப்படுவதினால், தங்களுக்கும் அதிகாரங்கள் இருப்பதுபோலவும், தாங்களும் பல செயல்களில் ஈடுபட்டுச் செய்வதுபோலவும் 'நடிக்க' முற்படுகின்றனர்.

சில நாட்களுக்கு முன் நமது மாநில அமைச்சர்களின் கூட்டத்தில் சிறுதொழில் துறையினருக்கு ஊக்கம் தருவதற்கான திட்டம் ஒன்று தீட்டப்பட்டுள்ளது என்ற செய்தி வெளியாகியுள்ளது. அதன்படி,

> "மாநில அரசுக்குத் தேவையான பொருள்களைச் சர்க்கார் நடத்தும் குடிசைத்தொழில் நிறுவனங்களின் மூலமாகத்தான் வாங்குவது"

எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டதாம். இந்தத் தீர்மானத்தின் அடுத்த பகுதி.

> "இரண்டாவது பட்சமாகத் தனியார் குடிசைத் தொழில் நிறுவனங்களிலும் பொருள்கள் வாங்கப்படும். இதற்கு 15 சதவிகிதம் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கலாம்"

என்று முடிவு செய்யப்பட்டதாம். இந்த முடிவுகளை அமைச்சர் வெங்கடராமன் அவர்கள் அறிவித்து மகிழ்கின்றார்.

வடக்கே உள்ளவர்கள் வானைமுட்டும் அளவில் தொழில் துறையில் வளர்ந்து ஓங்குகின்றனர். இங்கோ குடிசைத் தொழிலுக்கும் திண்டாட்ட நிலை இருக்கிறது. அங்குபோல இங்கும் 'ஆலை அமைப்போம் தொழில் துவங்குவோம்' என்று சொல்லுவதற்கான துணிவும் அதிகாரமும் இல்லாத காரணத்தினால், குழந்தைகள் மணலிலே வீடு கட்டி மகிழ்வதைப்போல குடிசைத் தொழிலில் வளர்ச்சி அது இது என்று இவர்கள் 'அற்ப மகிழ்ச்சி அடைய முற்படுகின்றனர்.

அதுவேனும் தூய உள்ளத்தோடு தொடங்கப்படும் முயற்சியாக இருக்கிறதா எனின், ஐயப்பாடே எழுகின்றது. தீர்மானத்தின் இரண்டாவது பகுதியில் தனியார் நடத்தும் தொழில் நிறுவனங்களிலும் பொருள்களை வாங்குவது என்றும், அதற்கு 15% மிகுதியாக விலை கொடுப்பது என்றும் முடிவெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

அதாவது, கடைக்காரர் ரூ. 100 விலை சொல்லும் ஒரு பொருளை அரசினர் ரூ. 115 கொடுத்து வாங்குவர். இது ஒரு புது வகையான 'பேரம்' தான்!

இந்தத் தனியார் என்ற போர்வையில் யார் இலாபம் பெறுவார்கள் என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை.

தங்கள் கட்சிக்காரர்கள், கட்சிக்காரர்களாகக் கூடியவர்கள், தங்கள் பக்கம் நின்று கட்டியம் கூறுவோர் இப்படிப்பட்டவர்களே இந்தத் 'தனியார்' உருவில் வந்து நிற்பர்.

ஆக, இந்த முடிவினால் உண்மையான பலன் காண்பதற்கு மாறாகத் தங்களுக்குத் தேவையான சில 'பலன்'களையடையவே இது பயன்படும்.

மேலும், எத்தனை நாட்களுக்கு 15% அநுதாப நன்கொடையைத் தந்துகொண்டிருப்பார்கள். திடீரென ஒரு நாளைக்கு, இனி அந்த 'நன்கொடை'யை நிறுத்திவிடுவது என்று முடிவுசெய்துவிடுவார்களாயின், அப்போது தொழில் என்ன ஆவது?

குழந்தை நடக்கவேண்டுமானால் அதன் கால்கள் வலிமை பெற்று நிற்கக்கூடிய தகுதி பெறவேண்டும். அப்போதுதான் நடைவண்டியில் பழகியேனும் நடக்க இயலும். கால்நிலையைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் 'நடைவண்டி தயார்' 'என்றுமட்டும் சொன்னால், அது எப்போதும் பயன்படாது. ஆகையால் நமது அமைச்சர்கள், மற்ற மாநிலக் குழந்தைகள்போல் நமது மாநிலக் குழந்தையும் ஓடி ஆடி விளையாடுவதைக் காண விரும்பி, அதற்காக உண்மையாக விரும்புவார்களாயின் நடைவண்டியில் செலுத்தும் நாட்டத்தைக் குழந்தை வளர்ப்பில் செலுத்தவேண்டும். துவண்டு மடியும் கால்கள் துணிந்து நிற்க வல்லவையாதல் வேண்டும். பொருளாதார வளர்ச்சியாக அந்த வலிவு தர ஆளவந்தவர்கள் முயலுவார்களாக!

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

கத்தான் இருக்கின்றார்கள்—பாம்பைப்போல், தேளைப்போல். பாம்பும் தேளும் கெடுதி செய்வன. அவற்றை நாம் அணுகுவதில்லை. நஞ்சு தீயது. அதனை நாம் ஒதுக்கி வைக்கிறோம். அவ்வாறு தான் தீயதை வெளிப்படையாகச் செய்வோரும். அவர்களை நாம் அறிவோம். அதனால் அணுகுவதில்லை. ஆகவே, அவர்களால் இடரும் எளிதில் நேருவதில்லை. அத்தகையோர் தொகையும் மிகக் குறைவு.

"மருந்தோடு கலந்த நஞ்சினை மருத்துவர்தாம் அறிவர். மற்றோரால் அதனை அறிந்துகொள்ள முடியாது. பாலோடு கலந்த நஞ்சைப் பார்த்தோர்தான் அறிவர். மற்றோர் அவற்றை அறியமாட்டார். அறிதற்கும் முடியாது—உணர்ந்தோர், தெளிந்தோர் உரைக்குமட்டும். ஆகவே, அவை எண்ணிப்பாராத — எதிர்பாராத இடர் உள்ளவை. அஞ்சி ஒதுங்க முடியாத பேரச்சம் சூழ்ந்து நிறைந்தவை."

"எனவே, வெளிப்படையாக நல்லதை உள்ளுவார்போல் நடந்து காட்டிக்கொண்டு, உள்ளுக்குள் தீமை நிறைந்த கயவர்கள் கொடியோரினும் கொடியோராவர்."

"ஆகவே, உள்ளுவதே நல்லதாகிவிட்டால் வேறு தொல்லையே இல்லாமற் போய்விடுமல்லவா? அதனால் வள்ளுவர், அந்த அடிப்படையான உள்ளுவதை எடுத்துச் சொல்லுகிறார் — உயர்வு உள்ளதாக அது இருக்கட்டுமென்று"

அழகுநம்பி ஒரு சொற்பொழிவே நிகழ்த்திவிட்டான். குழந்தைவேலன் ஊன்றிய கருத்தோடு அதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அதனால், சுற்றுச் சூழ்நிலையை இருவரும் மறந்திருந்தனர்.

கனைப்புக்குரல் ஒன்று கேட்டது. திரும்பிப்பார்த்தனர் இருவரும். ஆமாம். அங்கே நின்றுகொண்டிருந்தார் மணியம். அவர் அப்போது வந்தவரல்லர் அங்கே. அழகுநம்பி தன் சொற்பொழிவைத் தொடங்குமுன்னரே வந்தவர். அவன் கூறியவற்றைக் கருத்தோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்.

அவர் நின்றார் இவர்களை முறைத்துப் பார்த்தபடி. இவர்களோ வழக்கம்போல் தங்கள் அலட்சியப் பார்வையினை அவர் மீது வீசினர். அதோடுமட்டுமல்ல. தங்கள் உரையாடலையும் மேலே தொடர்ந்தனர். பாவம், என்ன நினைத்தாரோ மணியம்! — இந்த அறிவுக்கு முன்னால் அந்தத்திமிர் அமிழ்ந்து போய்விட்டதோ என்னவோ? மேலும் அங்கே அவர் நிற்கவில்லை. திரும்பிப்போய் விட்டார்.

பிறகுதான் அழகுநம்பியும், குழந்தைவேலனும் நினைத்துக் கொண்டனர் — மணியம் சும்மா இருக்கமாட்டார். ஏதேனும் இடர் புரிவார் என்று.

அதன் விளைவுதான் மறுநாட் காலை அறுவடை செய்யப்பட்டது குழந்தை வேலனால், அவன் தந்தையின் வசைச்சொல் மூலமாக.

தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையே பிளவுவிரிந்தது. வேற்றுமை மிகுந்தது. நண்பர்களைப் போல் பேசிப் பழகியவர்கள் அவர்கள். இப்போது இருவருக்குமிடையே உரையாடலே இடையாது. உரையாடல் இல்லாவிட்டாலாவது தொலைகிறது. தப்பெண்ணம் மேலும் வளர்ந்துகொண்டே போயிற்று.

பிறிதொரு நாள்,

அழகுநம்பி கடைக்கு வந்தான். அவன் கையில் அன்று திருக்குறளே இருந்தது. அதை நீட்டினான் குழந்தைவேலனிடம். வாங்கினான் அவன். வைத்துக்கொண்டான்.

அப்படிப்பட்டதொரு சூழ்நிலையை எதிர்பார்த்திருந்தவர் போல் விருவிரு என்று ஓடிவந்தார் குழந்தைவேலனின் தந்தை.

"கடையில் என்னடா வீண் பேச்சு? வெட்டிப் பயல்களோடு சேர்ந்துகொண்டு கூத்தும், கும்மாளமுமாக இருக்கிறதா கடையிலே! இதெல்லாம் என்னடா? எதுக்கடா இதெல்லாம்?" திருக்குறளை எடுத்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டு கேட்டார் அவர் அப்படி. அந்த நூலையே தூக்கி எறிந்தார் புழுதி மண்ணில்.

அழகுநம்பியால் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை. விரைந்துபோய் அதை எடுக்கக் குனிந்தான்.

வெறி பிடித்தவர்போல் ஓடிவந்தார் குழந்தைவேலனின் தந்தை.

"யாரடா நீ? வழியில் போகிற பயல்—இங்கே வம்புக்கு வந்தாயா? எதுக்கு அதை எடுக்கிறே?"—வந்த வேகத்தில் குனிந்துகொண்டிருந்த அழகுநம்பியைப் பிடித்துத் தள்ளினார் அவர். அதை எதிர்பாராத அழகுநம்பி அப்படியே வீழ்ந்தான். தலையில் பலமான அடி. குருதி கொட்டத் தொடங்கியது!.

குழந்தைவேலன் பொறுமை இழந்தான். அவனால் அடக்க முடியவில்லை ஆத்திரத்தை கும்பல் கூடிவிட்டது.

"என்ன, என்ன? என்னப்பா நடந்தது? என்ன சலாட்டா இங்கே?"

கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு வந்தார் மணியம் அங்கே. அவ்வேளை பார்த்துத்தானா அவரும் வரவேண்டும்?

குழந்தை வேலன் நோக்கினான் அவரை. ஊன்றி நோக்கினான். ஆத்திரம் எல்லை மீறிவிட்டது. இனிமேல் அவனால் அதற்குத் தடைபோட்டுக்கொண்டு நிற்க முடியாது.

"என் தந்தை வெறும் அம்புதான். எய்தவன் இவன். இவன்தான் எய்தவன்."

கடையிலிருந்து திடீரென வெளியிற் குதித்தான் குழந்தைவேலன். இமை மூடித் திறப்பதற்குள் கீழ உருண்டார் மணியம். புடைத்தான அவன், உதைத்தான். புடைத்துக்கொண்டே இருந்தான். உதைத்துக்கொண்டே இருந்தான்.

அங்கே கும்பல் கூடி நின்றது. அந்தக் கும்பல் சும்மா வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. குழந்தைவேலனை அங்கே யாரும் தடுத்து நிறுத்தவில்லை. மணியத்துக்காக யாரும் அங்கே பரிந்து கொண்டு வரவில்லை.

ஆத்திரம் தீர்ந்தது. குழந்தைவேலன் ஓய்ந்தான்.

பிறகு உணர்ந்தான். பொல்லாத ஆத்திரம் தன்னை மிகத்தவறான செயல் ஒன்றைப் புரியும்படி செய்துவிட்டதே என்று வருந்தவும் வருந்தினான்.

அவன் மீதும் அழகுநம்பி மீதும் வழக்குத் தொடரப்பட்டதும், இருவரும் சிறைக்குள் தள்ளப்பட்டதும் பின்னால் நிகழ்ந்தவை ஆனால், உள்ளுவதை உணர்ந்து அதன் வழி—செம்மை வழி நிற்போரின் பக்கம் உலகம் திரும்ப இன்னும் உள்ளுவோர் தொகை அதிகமாக வேண்டும்போலும்!

★

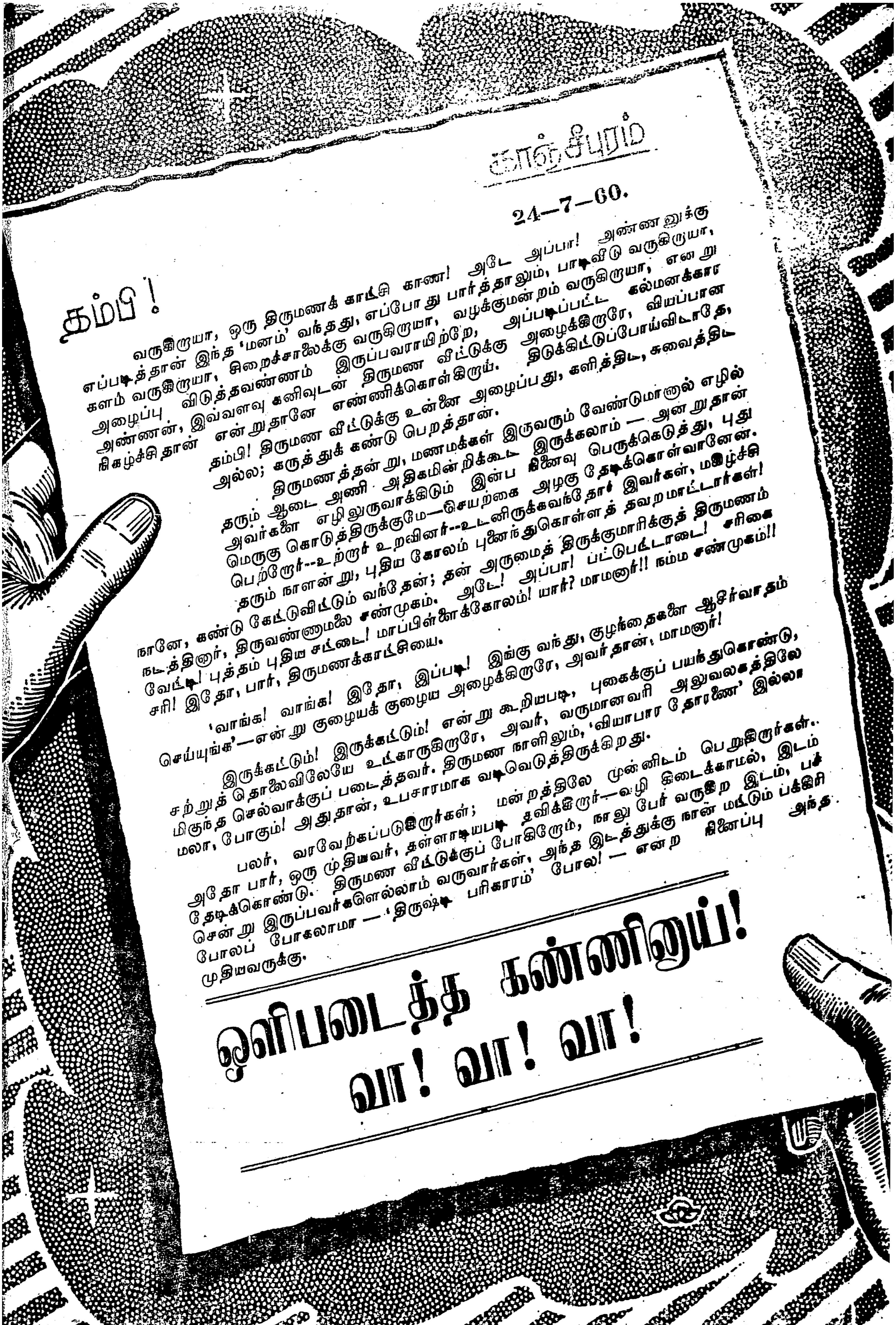

காஞ்சீபுரம்

24—7—60.

தம்பி!

வருகிறாயா, ஒரு திருமணக் காட்சி காண! அடே அப்பா! அண்ணனுக்கு எப்படித்தான் இந்த 'மனம்' வந்தது, எப்போது பார்த்தாலும், பாடிவீடு வருகிறாயா, களம் வருகிறாயா, சிறைச்சாலைக்கு வருகிறாயா, வழக்குமன்றம் வருகிறாயா, என்று அழைப்பு விடுத்தவண்ணம் இருப்பவராயிற்றே, அப்படிப்பட்ட கல்மனக்கார அண்ணன், இவ்வளவு கனிவுடன் திருமண வீட்டுக்கு அழைக்கிறாரே, வியப்பான நிகழ்ச்சிதான் என்றுதானே எண்ணிக்கொள்கிறாய். திடுக்கிட்டுப்போய்விடாதே, தம்பி! திருமண வீட்டுக்கு உன்னை அழைப்பது, களித்திட, சுவைத்திட அல்ல; கருத்துக் கண்டு பெறத்தான்.

திருமணத்தன்று, மணமக்கள் இருவரும் வேண்டுமானால் எழில் தரும் ஆடை அணி அதிகமின்றிக்கூட இருக்கலாம் — அன்றுதான் அவர்களை எழிலுருவாக்கிடும் இன்ப நினைவு பெருக்கெடுத்து, புது மெருகு கொடுத்திருக்குமே—செயற்கை அழகு தேடிக்கொள்வானேன். பெற்றோர்--உற்றார் உறவினர்--உடனிருக்கவந்தோர் இவர்கள், மகிழ்ச்சி தரும் நாளன்று, புதிய கோலம் புனைந்துகொள்ளத் தவறமாட்டார்கள்! நானே, கண்டு கேட்டுவிட்டும் வந்தேன்; தன் அருமைத் திருக்குமாரிக்குத் திருமணம் நடத்தினார், திருவண்ணாமலை சண்முகம். அடே! அப்பா! பட்டுபட்டாடை! சரிகை வேட்டி! புத்தம் புதிய சட்டை! மாப்பிள்ளைக்கோலம்! யார்? மாமனார்!! நம்ம சண்முகம்!!

சரி! இதோ, பார், திருமணக்காட்சியை.

'வாங்க! வாங்க! இதோ, இப்படி! இங்கு வந்து, குழந்தைகளை ஆசீர்வாதம் செய்யுங்க'—என்று குழையக் குழைய அழைக்கிறாரே, அவர்தான், மாமனார்!

இருக்கட்டும்! இருக்கட்டும்! என்று கூறியபடி, புகைக்குப் பயந்துகொண்டு, சற்றுத் தொலைவிலேயே உட்காருகிறாரே, அவர், வருமானவரி அலுவலகத்திலே மிகுந்த செல்வாக்குப் படைத்தவர். திருமண நாளிலும், 'வியாபார தோரணை' இல்லாமலா, போகும்! அதுதான், உபசாரமாக வடிவெடுத்திருக்கிறது.

பலர், வரவேற்கப்படுகிறார்கள்; மன்றத்திலே முன்னிடம் பெறுகிறார்கள்.. அதோ பார், ஒரு முதியவர், தள்ளாடியபடி தவிக்கிறார்—வழி கிடைக்காமல், இடம் தேடிக்கொண்டு. திருமண வீட்டுக்குப் போகிறோம், நாலு பேர் வருகிற இடம், பச்சென்று இருப்பவர்களெல்லாம் வருவார்கள், அந்த இடத்துக்கு நான் மட்டும் பக்கிரி போலப் போகலாமா — 'திருஷ்டி பரிகாரம்' போல! — என்ற நினைப்பு அந்த முதியவருக்கு.

ஒளிபடைத்த கண்ணினாய்!
வா! வா! வா!

வேட்டி வெண்ணிறமாக இருக்கிறது — ஆனால் தம்பி! அதற்காக அவர், அதை ஒரு நாள் முன்னதாகவே தோள்வலி எடுக்குமளவு துவைத்து, அழுக்குப் போக்கி, உலர்த்தி, 'பெட்டி' போட்டு, பாதுகாத்து, உடுத்திக்கொண்டார். நாட்டு வேட்டி — சரிகையுமில்லை—கரையின் சாயம்கூடக் கலைந்துபோயிருக்கிறது. என்றாலும், உள்ளதை நல்லதாக்கி உடுத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

அதோ, 'தங்கப்பல்' தனவானைப் பார்! சந்தனம் கீழே சிந்திவிட்டதைக் கவனிக்காமல் உட்கார்ந்துவிட்டார் — இருபது ரூபாய்க்குமேல் விலை உள்ள வேட்டி—கரைபட்டுவிட்டது. திருமண வீட்டுப் பெரியவர், பரிதாபம் காட்டுகிறார்—அவர் அலட்சியமாக 'பரவாயில்லை'—என்று கூறுகிறார். ஆமாம், அவருக்கு அது பரவாயில்லை! ஆனால், தம்பி! முதியவர் முகத்தைப் பார்த்தாயா, அச்சம்! எங்கே, தன் வெண்ணிற வேட்டி கெட்டுவிடுகிறதோ என்ற பயம். உள்ளதில், நல்லது அது. அதுவும் கெட்டுவிட்டால், என்ன செய்வது என்ற கவலை அவருக்கு.

மேலே கவனித்தாயா, சரிகை வேட்டி! மடிப்புக் கலையாமல்! அழகாக இருக்கிறதல்லவா!

பார்த்துவிட்டார், திருமணவீட்டுப் பெரியவர், முதியவரை. ஒரு மகிழ்ச்சியற்ற சிரிப்பு!

"வாய்யா, வாய்யா, வரதப்பமொதலி! வா, வா! எங்கே, நீ வராமலிருந்துவிடுகிறாயோன்னு பார்த்தேன்"—என்கிறார்.

பெருமைப்படுத்திப் பேசுகிறாரா, கேலி செய்கிறாரா, அல்லது வெற்றுரையா, என்று புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

அருகே செல்கிறார், பார்! கழுத்திலே போட்டிருக்கும், சரிகை வேட்டியைத் தொட்டிழுக்கிறார், கவனித்தாயா! "சரிகை வேட்டியா! பலே! பலே! கடுகு சிறுத்தாலும் காரம்போகுமா! வரதப்பமொதலி, வாங்கின கடனைக் கொடுக்க முடியாமல், திண்டாடினாலும் திண்டாடுவாரே தவிர, இந்தச் சரிகை வேட்டி போடுவதை மட்டும் மறக்கவே மாட்டார்!—என்று கூறியபடி முதுகிலே ஒரு தட்டுத்தட்டி, ஒரு மூலையைக் காட்டுகிறார் போய், உட்காரச்சொல்லி. இதைக் கண்டுதான் தம்பி! அதோ அந்த வைரக் கடுக்கன், பச்சைக்கல் மோதிரம், இவர்களெல்லாம் இடி இடி என்று சிரிக்கிறார்கள். தெரிகிறதல்லவா, தம்பி! வந்தவர், கேலிப்பொருளாகிறார்! அவர் செய்துகொண்டிருக்கும் அலங்காரமே, கனவான்கள் 'கிண்டல்'செய்து மகிழ, வழி செய்கிறது. துல்லியமாக உடுத்திக்கொண்டு போவதுதான் முறை — இடம் அப்படிப்பட்டது — நேரமும் அதுபோல்—என்று எண்ணிக்கொண்டு, அதற்காகவே முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு, நாலுபேர் வருகிற இடத்துக்கு நல்லபடி உடுத்திக்கொண்டு போகவேண்டுமே என்றுதான், வரதப்பர், இவ்விதம் வந்தார்! ஆனால், பார்த்தாயல்லவா, அவரைக் கேலி செய்கிறார்கள். ஏன்? வரதப்பர் வாழ்ந்து **கெட்டவர்!!**

வாழ்ந்து கெட்டவர்கள், தமதுநிலைமை வெளியே தெரியாதபடி, மூடிமறைத்தாலும், பூசி மெழுகினாலும், மற்றவர் கண்களுக்கு, உண்மை நிலைமை பளிச்செனத் தெரிந்துவிடும். உடையை, நிலைமையை மாற்றிக்காட்டும் வகையிலே அணிந்துகொள்ளலாம்—ஆனால் உடை உண்மை நிலைமையையா, மூடிடும், உடலை மட்டுந்தானே!

எனக்கு இங்கு இருக்கப் பிடிக்கவில்லை, அண்ணா! இளைத்தவர்களை இறுமாப்பாளர்கள் ஏளனம் பேசி, இழிவாக நடத்தும்போது, என்னால் கண்டு தாங்கிக்கொள்ள முடிவதில்லை. நினைப்பு எப்படி எப்படியோ மாறுகிறது. இந்த முதியவர், வறுமையால் வாடட்டும் — அதற்காக மனிதத் தன்மையற்று, இந்த மமதைக்காரர் நடந்துகொள்வது? வாழ்ந்துகெட்டவர்! சரி! அதனால்? கேலிசெய்வதா? கேவலமாக நடத்துவதா? இதுதான் முறையா? இதைக்காண, என்னை வேறு அழைத்துவந்தாயே!—என்றெல்லாம் கேட்கத் தோன்றுகிறது, உனக்கு. தம்பியின் உள்ளம் அறியாதவனா, நான். கோபமாகத்தான் இருக்கும். சரி! காணவேண்டியதைக் கண்டாகிவிட்டது, இனி நமக்கு இங்கென்ன, வேலை? வா, தம்பி, போகலாம்.

வருத்தமாக இருக்கிறதல்லவா! கோபம் குறையவில்லை அல்லவா! நினைக்க நினைக்க ஆத்திரம் பீறிட்டுக்கொண்டு வருகிறதல்லவா! ஆமாம், அப்படித்தான் இருக்கும். நான் பட்டிருக்கிறேன், அந்த வேதனையை, பல்முறை!

ஆனால், தம்பி! வாழ்ந்துகெட்டவருக்குக், கிடைப்பது இதுதான்; திருமண வீட்டில்மட்டும் என்று எண்ணாதே; எங்கும்; எப்போதும்.

வாழ்ந்துகெட்ட வரதப்பர், கால்வீக்கத்தால் நடக்க முடியாமல், வண்டியிலே போகிறார் என்றால், கேலியாகத்தான் பார்க்கிறார்கள்!

'குதிரை வண்டியிலே போகிறாரே, வரதப்பமொதலி!'—என்பார், ஒருவர்.

குதிரை வண்டியிலா? வரதப்பனா? — என்று திரும்பத் திரும்பக் கேட்பார், இன்னொருவர்.

வண்டிக்காரன் தெரிந்தவனாக இருப்பான்—காசு கேட்டிருக்கமாட்டான் — என்று கேலிசெய்வார் வேறொருவர். மூவரும் சிரிப்பார்கள்!

வாழ்ந்துகெட்டவர்கள், இருப்பது போனதால் ஏற்பட்ட வருத்தத்தை மட்டுமல்ல, இப்படிப்பட்ட கேலிகிண்டலையும் சுமந்துதீரவேண்டி இருக்கிறது.

வாழ்ந்து கெட்டவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, அப்படிப்பட்ட இடங்கள், இனங்கள், நாடுகள், எல்லாவற்றுக்குமே, இந்தக் கதிதான்; என்ன செய்வது?

பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, நான், செஞ்சிக்கோட்டை சென்றேன் — தேசிங்குராஜனின் வீரத்தை எண்ணி வியப்புற்றவண்ணம், கோட்டை உட்புறம் நடந்தேன்—நிழலுக்காகப் படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்த நாய், ஒலிகேட்டு விரண்டு, ஓடிற்று. நாய், தம்பி! சொறிபிடித்த, நாய்! எனக்கு, உள்ளபடி துக்கம் துளைத்தது. செஞ்சிக்கோட்டையிலே, தேசிங்கு மன்னன் கோலோச்சிக்கொண்டிருந்த நாட்களில், 'பாராசாரியும்' 'நீலவேணியும்' அல்லவா, அங்கு உலவி இருக்கும் — கவிதைப் புகழ்பெற்ற அந்தப் புரவிகள் கெம்பீரநடை போட்ட இடத்தில், சொறிநாயல்லவா, ஓடிற்று.

மனிதர்களைத் தள்ளு, தம்பி! அந்தக் கோட்டைக்கு வந்த 'கதி'யைப் பார்த்தாயா? வாழ்ந்து கெட்டால், இதுதான் நிலைமை. வாழ்ந்து கெட்டவர்கள், மீண்டும் வாழ வழிகாணவேண்டும், இல்லை, மாண்டொழிய வேண்டும்; இல்லையெனில், உலகிலே, சிறுகச் சிறுக மானம் அழிந்து, உள்ளம் நொந்து, உருக்குலைந்து போக நேரிடும்.

தனி மனிதரானல், வாழ்ந்துகெட்ட நிலையால் ஏற்படும் இழிவைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல், தனக்கு நிரம்பத் தெரிந்தவர்கள் இருக்கும் இடத்தை விட்டு, அவர்கள் 'கண்காணு' இடம் சென்று, காலத்தை ஓட்டுவர்.

ஒருநாள், தம்பி! திருக்கழுக்குன்றம் சென்றேன்; குளத்திலே குளித்துவிட்டுத், தங்குமிடம் திரும்பினேன், நண்பர்களோடு. கடைவீதிப் பக்கம், வருவோர் போவோரிடம் பிச்சை கேட்டுக்கொண்டு, அலங்கோலமான நிலையில் ஒரு மாது இருந்திடக் கண்டேன். பத்தாண்டுச் 'சுயராஜ்யம்' இந்த இலட்சணத்தில் இருக்கிறது என்று எண்ணிக்கொண்டேன். அந்த மாது, என்னை மிரள மிரளப் பார்த்துவிட்டு, சரேலென நழுவி, வேறு பக்கமாக ஓட்டம் பெருநடையாகச் சென்றிடக் கண்டேன். திகைத்துப் போனேன். நம்மைக் கண்டதும் அந்த மாது முகத்திலே மிரட்சி! நான் காணக்கூடாது என்பது போல, ஓடி மறைகிறார்களே, என்ன காரணம்? என்று ஒரே குழப்பம் எனக்கு—ஒரு கணம்—பிறகோ, தம்பி! என் கண்களில் நீர் துளிர்த்தது. என்னைக் காணக்கூடாது என்று ஓடி மறைந்த மாது, எனக்குத் தெரிந்தவர், வாழ்ந்துகெட்டவர்—பிச்சை எடுத்திடவேண்டிய நிலை பெற்றதை நான் காணக்கூடாது என்று, பீதிகொண்டு, ஓடி மறைந்திருக்கிறார்கள், பாபம். ஆணாக இருந்தாலாவது, காவிகட்டிக்கொண்டு 'அண்ணுமலைக்கு அரோகரா' கூறிக்கொண்டு, பிச்சை அல்ல எடுப்பது, சம்சாரபந்தத்தை அறுத்துக் கொண்டேன் என்று பேசி இருக்க முடியும்—மாது—என்ன பேசமுடியும். ஓரளவு நிம்மதியாக வாழ்ந்தவர்கள்—அதைக்கண்டவன் நான்—வாழ்ந்துகெட்ட அந்த மாது, பிச்சை எடுத்துக்கொண்டிருப்பதை, நான் காண்பது என்றால், அதைவிடக் கொடுமையான காட்சி வேறென்ன இருக்கமுடியும்! எனக்கு அந்தக் கஷ்டம் வரக்கூடாது என்றுதான், அந்த மாது, ஓடி மறைந்திருக்கவேண்டும். மறைந்த மாது, மற்றவருக்குப் பிச்சை போட்டதைக் கண்ட கண்களால், அவர்கள் பிச்சை எடுப்பதைக் காண்பதென்றால்! எத்தனை வேதனை ஏற்படும், தம்பி! விளக்கவா, முடியும்.

வாழ்ந்துகெட்ட வரதப்பன், மறைந்து அலையும் மாது, இடிபாடான கோட்டை—இவை நாம் காண்பனவாக மட்டுமின்றி, நம்மோடு தொடர்பு கொண்டனவாக, இருந்திடின், வேதனை எத்தனை கொடுமையுள்ளதாகிடும்.

சுவர் இருந்த இடத்திலே, ஓலை வைத்து மறைத்திருக்கும் இடிந்த வீடுகளைப் பார்த்திருக்கிறோம்

ஓட்டையான பாண்டத்தில், எதையோ ஒட்டி வைத்து, உபயோகப்படுத்துவதைப் பார்த்திருக்கிறோம்.

இவ்வளவுக்குப் போவானேன், தருமமிகு சென்னையில், நித்தம் காணலாமே, கன்றாகத் துள்ளிக்கொண்டிருந்ததை, கைக்கு அடக்கமான தோல் பொம்மையாக்கி, பசுவிடம் காட்டிப் பாலைக் கறந்தளிக்கும் காட்சியினை.

இவைகள், ஒன்றுகூட இப்போது, நம் கண்முன்—மனக்கண்முன்—நின்று நைந்துருக வைத்திடும், காட்சிக்கு, ஈடாகாது, வெட்கம் துக்கம் தருவதிலே.

வாழ்ந்துகெட்ட வரதப்பன் திருமண வீட்டுக்கு, வந்தானல்லவா, சரிகை வேட்டியுடன்—கேலிமொழி கேட்டிட—தம்பி! நமது தமிழ்த்தாய் காலில் சிலம்பு ஒலிக்க, மேகலை மின்னிட, மணி ஆரத்துடன், உலகம் காண நிற்கிறாள்—ஆனால் நெற்றியில் பொட்டு இல்லை, கூந்தலில் நெய் இல்லை, கண்களிலே நீர் கசிகிறது; காலிலே தளைகள்!! ஆமடா, தம்பி, ஆம்! வாழ்ந்துகெட்ட நிலையில்தான், தமிழ்த்தாய் இருந்திடக் காண்கிறோம்.

வாழ்ந்துகெட்ட வரதப்பனை மண்டைக் கனம் கொண்டவன் கேலி பேசியபோது, வரதப்பனின் மகன், அங்கு இருந்திருந்தால்? மணவீடாகவா, இருக்கும்! பெருத்த அமளி மூண்டுவிடாதோ?

மறைந்தோடிய மாதை, அவள் பேரப்பிள்ளை தற்செயலாகக் காண நேரிட்டால், கசிந்து கண்ணீர் மல்கி, நான் இருக்கும்போது உனக்கேன் இந்தக்கதி? என்று கேட்டுக் காலடி வீழ்ந்து, கல் உடைப்பேன், குப்பை கூட்டுவேன், மாடுபோல் உழைப்பேன், எப்பாடுபட்டேனும், உன்னைக் காப்பாற்றுவேன், பாட்டி! உன்னை இந்தக் கோலத்திலா, நான் காணவேண்டும், வா, என்னுடன், என்று அழைத்துக் கொண்டு போவானல்லவா?

செஞ்சி, தேசிங்கு மன்னன் வழிவழி வந்தவர்களுக்கு என்று ஆகி, அந்தக் குடும்பத்தினன் ஒருவன், சொறி நாய் கோட்டையில் உலவக் கண்டால், வாளா இருப்பானா?

ஆனால், தம்பி! நாம், நீயும் நானும், நம்மைப்போல உள்ள மூன்றுகோடி தமிழர்களும், தமிழ்த்தாய் தலைவிரிகோலமாகி, தளைகள் பூட்டப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம், தளைகளும் உடைபடவில்லை, நமது உடலிலும் உயிர் இருந்துகொண்டிருக்கிறது, வாழ்கிறோம் தமிழர் என்ற பெயரையும் சூட்டிக்கொண்டு!!

வாங்கின கடனைக் கொடுக்க வக்கு இல்லாவிட்டாலும். சரிகை வேட்டிக்குக் குறைவில்லை! என்று வரதப்பனைக் கேலி பேசி, மூலையைக் காட்டி உட்காரச் சொன்னானே, திருமண வீட்டில். அதுபோலத்தான், உலக அரங்கிலே, உரிமையுடன் அதனால் உவகையுடன் அரசோச்சி வாழ்கிறார்களே அவர்களெல்லாம், தமிழ் அன்னை பூண்டிருக்கும் அணிபணி கண்டு, கேலி பேசுகிறார்கள்—திருக்குறள் என்றோர் அறநூல்; உலகிலே வேறு எங்கும் இல்லை அதற்கு ஈடு! சிலப்பதிகாரம், சுவைமிகு காவியம்! அதிலே முத்தமிழ் ஒளி விடுகிறது!—என்று, வரதப்பன் போட்டிருக்கும் சரிகை வேட்டிபற்றிப் பேசியது போலப் பேசிவிட்டு, அவனை மூலையில் உட்காரச் சொன்னதுபோல, தமிழ்த்தாயை, அடிமைச் சாவடியில், தள்ளி வைத்திருக்கிறார்கள், அவனியோர்—அவள் ஈன்றெடுத்த அருமருந்தன்ன மக்கள், மூன்று கோடி! குன்றெடுக்கும் நெடுந்தோளும், கொடை கொடுக்கும் கரமும், கொண்டோராக இருக்கலாம்—இருக்கிறார்கள். செந்தமிழ் பயின்றவராயினர்—ஆம்! அதிலே குறைவு இல்லை. ஆனால், தாயின் தாளிலே பூட்டப்பட்டுள்ள தளைகளை நொறுக்கிடத் துணிகின்றனரோ? அதுதான் இல்லை!

காஞ்சிபுரம் குண்டுஞ்சி! வெள்ளிச் சரிகை, கருக்காது! நூறும் நம்பர், மிக நேர்த்தியானது—என்று வரதப்பன், தன் சரிகை வேட்டிபற்றிப் பெருமை பேசுகிறான் என்று வைத்துக்கொள், தம்பி! அதைக் கேட்பவர்கள், ஆமாம்! என்று கூறி, அந்தச் சரிகை வேட்டியைப் போட்டுக்கொண்டிருப்பதற்காகப் பாராட்டவா செய்வார்கள்?

சரிகை வேட்டியின் பெருமை போதுமப்பா, மறைக்காமல் சொல், நேற்றிரவு, பட்டினிதானே?

உண்மையைச் சொல்! வட்டித் தொகை கட்டாததற்காகக், கடன்காரன், வீடு புகுந்து பெட்டியையும் தட்டுமுட்டுச் சாமான்களையும் எடுத்துக்கொண்டு போனானே, உண்மைதானே! வேறு வேலை கிடைக்காததால், விறகுக் கடையிலே எடுபிடியாக இருக்கிறாய் — மறுக்கமுடியுமா? — என்றெல்லாமல்லவா, கேட்பார்கள். அதுபோலத்தான் தம்பி! தாழ்நிலை பெற்று, தருக்கரின் பிடியில் சிக்கி, கட்டுண்டு கிடக்கும் தமிழகத்தின், தனிச் சிறப்புகள் எனப்படும், அகம், புறம், குறள் போன்றவைபற்றி, பெருமிதத்துடன், கூறிடும்போது, உலக அரங்கிலே, கேட்கிறார்கள்.

அத்தகைய தமிழகம் இந்தியப் பேரரசில் பெற்றிருப்பது அடிமை நிலைதானே?

அவ்வளவு இலக்கிய வளம் இருந்தும், தமிழ் தாழ்நிலைதானே பெற்றிருக்கிறது?

முன்னாள் கொடிகட்டி வாழ்ந்த தமிழர் இன்று கூலிகளாகித்தானே உழல்கிறார்கள்?

எல்லா வளமும் கொண்டது தமிழ் என்கிறீர்கள். உங்களுக்கும் ஆட்சிமொழி இந்திதானே?

என்றெல்லாம் கேட்கிறார்கள். வாழ்ந்து கெட்ட வரதப்பனைக் கண்டே, துக்கம் துளைத்ததே, இந்தக் காட்சியைக் காணும்போது, வேதனை எத்துணை வேகமாகத் தாக்கும். நாம், அதனால் தத்தளிக்கிறோம்—ஆனால் வேறு சிலர் இருக்கிறார்களே, இதுபற்றிய நினைப்புமற்று—அந்தக் கொடிய குற்றம் இழைப்போர்களை, தாய்த்திருநாட்டுக்காக வரிந்து கட்டிக்கொண்டு பரிந்து போராட முன்வராதவர்களை, போரிடுவோரை முதுகில் குத்தவும் துணிந்திடும் ஈனர்களை—இழிதன்மைமிக்க, குற்றம் செய்து, கொழுத்து வாழ்ந்திடும் போக்கினரை, யார், கூண்டிலேற்றி, விசாரணை நடத்தித் தண்டனை தரப்போகிறார்கள்! என்னைப் பிடித்திழுத்து நிறுத்துகிறார்கள், வழக்குமன்றத்தில்!! ஓராண்டுச் சிறையாம்! ஆயிரம் ரூபாய் அபராதமும் உண்டாம்!! துரைத்தனத்தார் நடமாடவிட்ட அவசரச்சட்டம், வேலைசெய்கிறது!! போகட்டும், இவ்வளவு பெரிய வேலை நிறுத்தம் நடைபெற்றதே. அதனால் நேரு சர்க்காருக்கு ஏற்பட்ட மானக்குறைவும், அதுமூட்டிவிட்ட மன எரிச்சலும், என்னை ஓராண்டு உள்ளே தள்ளிவைப்பதனால், ஓரளவுக்குக் குறையும் என்றால், நான், மகிழத்தானே வேண்டும். அவ்வளவு பெரிய மனிதருக்கு, என்னால் இந்த அளவுக்காகிலும் 'உபகாரம்' செய்யமுடிகிறதல்லவா! அதுவும் நல்லதே—மகிழத்தக்கதே. நானும் அந்த மகிழ்ச்சியுடனே தான், வழக்குமன்றம் சென்றேன்—மீண்டும் செல்வேன்.

தம்பி! அண்ணன் உள்ளேபோய் உட்கார்ந்துவிட்டால், கிழமைதோறும் வரும் கடிதம் வாராதோ, என்று எண்ணி இப்போதே மனம் குழம்பாதே! உன் நிலை என்ன ஆகிறதோ, விரைவில், யார் கண்டார்கள்? உன்னை மட்டும், வெளியே உலவவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பார்களா!! அப்படி வெளியே இருப்பதானாலும் —இருக்கும் வரையிலும்--என் கருத்துரைகள் கிழமைதோறும் கிடைக்க, ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறேன்—வெளியே இருக்கும் வாய்ப்பிலே பெருமளவு, உனக்காக எழுதி அடிகளிடம் சேர்ப்பித்துவிட்டுச் செல்லவே;—ஆகவே அந்தக் கவலைவேண்டாம்.

உனக்கும் எனக்கும் இருக்கவேண்டிய கவலை எல்லாம், என்னவழக்குத்தொடுக்கிறார்கள், தண்டனை எவ்வளவு கடுமையாகத் தருகிறார்கள் என்பது பற்றி என் இருக்கப்போகிறது—நாம் கவலைப்படவேண்டியதெல்லாம், நாம் ஈடுபட்டிருக்கும் காரியம் நியாயமானதுதானா, கொண்டுள்ள கொள்கை ஏற்புடையதா என்பதுபற்றித்தான். பெறநினைக்கும் பொருளுக்குத் தக்க விலை கொடுக்க எவர் தயங்குவர்; தயங்கிடின் தரணி இந்த அளவு செழித்திருக்கத்தான் முடியுமா?

ஆதிக்கக்காரனெல்லாம் கோலாகல வாழ்வு நடத்துகிறான் — சுவைமிகு வாழ்க்கை — ஆளப்பிறந்தவன், கட்டுண்டு கிடக்கிறான். உல்லாசபுரியிலே உலவி, மாளிகையிலே மகிழ்ந்திருக்கிறான், ஆதிக்கம் செலுத்துவோன். அவனை நத்திப்பிழைத்திடும் நாட்டுப்பற்று அற்றதுகளும், அவன் வீசியதை விலாப்புடைக்கத்தின்று, அதுவும் வாழ்க்கை என்று பெருமைப்பட்டுக்கொள்கின்றன. ஆனால் நாட்டுமக்களின் வாட்டம் போக்கிடப் பணியாற்றியவன், அடிமைகளாகிக்கிடந்த மக்களை ஆண்மையாளராக்கியவன், உரிமைக்குரலெழுப்பி ஊமைகளையும், என் நாடு! என் அரசு, என்று பேசவைத்தவன், நாட்டுக்கு உழைப்பதன்றி நமக்கு வேறு வேலை இல்லை என்று கூறி, தன்னைத்தானே அந்தத் திருப்பணிக்கு ஈடுபடுத்திக் கொண்டவன், கொடுமை பலவற்றைத் தாங்கிக் கொண்டவன், மனம் குலையா மாவீரன், இன்று பாலைவனப் பகுதியில், பட்டியொன்றிலே, சிறைப்பட்டுக் கிடக்கிறான்; ஆண்டுபல ஆகின்றன; அவன் மூட்டிய விடுதலைக்கனல் பெருந்தீ ஆகிவிட்டது; நாட்டுமக்கள் ஆர்த்தெழுந்து அவன் ஆணைக்கு எதிர் நோக்கி நிற்கிறார்கள், அவனோ, நாட்டைவிட்டுக் கடத்தப்பட்டு, உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு, 'கைதி' என்ற நிலையில் உழல்கிறான். உண்ணலாம், உலவலாம், உறங்கலாம், இதழ் படிக்கலாம், கடிதம் எழுதலாம், ஆனால் தாயகம் வரக்கூடாது! தம்பி! கெனியா நாட்டு மக்கள், கண்கண்ட கடவுள் என்று போற்றிக்கொண்டாடும், விடுதலை வீரன், ஜோமோ கெனியாடாவைப்பற்றிக் கூறினேன். அத்தகைய கஷ்டநஷ்டங்களைத் தாயகத்துக்காக ஏற்றுக்கொள்ளும் துணிவு, நமது கொள்கையிலே நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள தூய்மைமிகு பற்றுதல் ஏற்படுத்திவைத்திருக்கிறது.

உலகிலுள்ள பல்வேறு நாடுகளும், எந்த அமெரிக்கப் பேரரசிடம் கெஞ்சி நிற்கின்றனவோ, அந்தக் 'குபேரபுரி'யைக், கொள்கை வீரம் கொழுந்துவிட்டெரியும் நெஞ்சினன் ஒருவன் துச்சமாக மதித்துப் பேசி வருகிறான்! ஏழை நாடு! இன்னும் சரியாக எழுந்து நிற்கக்கூடிய வலிவு கிடைக்காத நிலையில் உள்ள நாடு! எனினும், அந்நாட்டுத் தலைவன், என் நாட்டை அடிமைப்படுத்த எண்ணும் நாடு, எத்துணை பெரிதாக இருப்பினும் எனக்கென்ன, அங்கு தங்க ஓடுகள் வேயப்பட்ட மாடமாளிகைகள் இருக்கலாம், சீமான்கள் பவழம் பதிக்கப்பட்ட கோப்பையிலே பழரசம் ஊற்றி, வைரம் ஜொலிக்கும் உடலினள் மின்னிடும் கண்ணினாள், இடை துவள நடையழகு காட்டிவந்து கொடுக்கலாம், மலைமலையாகப் பண்டங்கள் இருக்கலாம், பாளம் பாளமாகத் தங்கம் இருக்கலாம், என்ன இருந்தால் என்ன? என் நாட்டின் உரிமைக்கு ஈடோ, அவை? என்ற நினைப்பால் உந்தப்பட்டு, எதிர்த்து நிற்கிறான், எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்று கூடப் பேசுகிறான்.

என் நாட்டுச் சர்க்கரை வாங்குவதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, அமெரிக்கா குறைத்துக்கொண்டு வப்புக்கு நின்றால், என் நாட்டிலுள்ள, அவர்களுக்குச் சொந்தமான

சர்க்கரை ஆலைகளை ஒவ்வொன்றாகக் கைப்பற்றிக்கொண்டு விடுவேன்!

அவர்கள் இங்கு தொழிலில் போட்டிருக்கும் மூல தனத்தைப் பறிமுதல் செய்து செய்து கடைசியில் அவர்களுக்கு ஒரு காசும் மிச்சமில்லாதபடி செய்துவிடுவேன்.

வணிகத் துறையில் வஞ்சகத் திட்டத்தைப் புகுத்தி, என் நாட்டுப் பொருளை வாங்காமல், முடக்கிப், பணத்தட்டு ஏற்படச்செய்து, எங்களை பட்டினிபோட்டுப் பணியவைக்கலாம் என்று, சூது நிரம்பிய அமெரிக்க நாடு கருதினால், அமெரிக்க நாட்டுப் போர்வீரர்களின் கால் செருப்பிலே அடித்திருக்கும் ஆணிகூட அவர்களுக்குக் கிடைக்கமுடியாதபடி செய்துவிடுவேன்!

உலகையே அழித்திடக்கூடிய அணுகுண்டுகளைக் குவித்துவைத்திருக்கிறது அமெரிக்கா—கால் செருப்பாணிகூட மிஞ்சாதபடி செய்துவிடுவேன் என்று பேசுகிறான், அளவில், அரசியல் செல்வாக்கில், பொருளாதாரத் துறையில், குறைந்த நிலையில் உள்ள, க்யூபா நாட்டுத் தலைவன், காஸ்ட்ரோ.

வீரம் நிரம்ப இருக்கிறது — அளவுக்கு அதிகமாகவேகூட—ஆனால் விவேகம் அல்லவே, இப்படிப் பொறிபறக்கப் பேசுவது, என்று தொல்லைகளால் தாக்கப்படாமல் தொலைவிலே உள்ள பார்வையாளர்கள், அறிவுரை கூறலாம். ஆனால், அல்லலை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பவன், அந்த நாட்டுத் தலைவன்—அவன் மனக்கொதிப்புக்கான காரணத்தை, அவனன்றி வேறு யார், உணர முடியும்!

இன்று, காஸ்ட்ரோ கனல் கக்குகிறனே! என்று கடிந்துரைக்கப் பலர் உளர்; ஆனால், அவன் க்யூபா நாட்டைக் கெடுத்தழித்துக் கொண்டிருந்த ஆட்சியை ஒழிக்க அவன் கடும் போர் நடாத்தியகாலை, அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த ஆபத்தை, யார் அப்போது அறிந்து ஆறுதல் கூற முன்வந்தனர்? வாலிபப்பருவம்! வழக்கறிஞர் தொழில்! காஸ்ட்ரோ 'கனவானாகி' விட வழி பல இருந்தன. ஆனால் அவன் காட்டுப்பாதையிலே சென்றான், நாட்டைக் காக்க! தன் இளவலுடன், துணைவர்கள் சிலருடன், காஸ்ட்ரோ புரட்சிக்கொடியை உயர்த்தியபோது, வேட்டைநாய்களால் விரட்டப்படும் மானினம் போன்றதல்லவா நிலைமை! சிக்கினால், சித்திரவதை! பிடிபட்டான், சிறைப்பட்டான்—15 ஆண்டுகள் சிறை!! ஆமாம், தம்பி! பதினைந்து ஆண்டுகள்! ஆணவ அரசு அவ்வளவு காலம், தன் ஆதிக்கம் இருக்குமென்று எண்ணி மனப்பால் குடித்தது. ஆனால், இடையிலேயே ஆட்சி கலகலத்துப்போயிற்று. அடித்தளத்தில் ஏற்பட்டுவிட்ட அழிவு கண்ணுக்குத் தெரியாததால், ஆட்சியாளர், போனால் போகட்டும், போட்டடைத்து வைப்பானேன் இந்தப் போக்கத்தவனை; திறந்து வெளியே துரத்துங்கள், எதையோ தேடித் தின்று பிழைத்துப்போகட்டும், என்று இறுமாப்புடன் எண்ணிக்கொண்டு, காஸ்ட்ரோவை விடுதலை செய்தனர். வெளியே வந்த வீரன், பட்டது போதும் இனிப் படமுடியாது துயரம் என்றல்ல, பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகல்லவா, தாயகத்துக்குப் பணிபுரிய முடியும் என்று எண்ணி மனம் நொந்துகிடந்தேன்—இதோ வாய்ப்புக் கிடைத்துவிட்டது, விட்ட இடத்திலிருந்து வேலையைத் தொடங்க, என்றான், படை திரட்டினான், பாய்ந்து தாக்கினான், பகை அழிந்தது, க்யூபாவின் தலைவனானான்.

தம்பி! காஸ்ட்ரோ என்னென்ன முறைகளைக் கையாண்டான் என்பது அல்ல, நாம் கவனிக்கவேண்டியதும், கையாளவேண்டியதும்; நாம் கூர்ந்து பார்த்திடவேண்டியது, அவன் எத்துணை கடுமையான விளைவுகளுக்குத் தயாரானான், ஈடுகொடுத்தான், என்பதுதான்.

விடுதலை! விடுதலை! விடுதலை! என்று ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு நாடு, பண்ணிசைத்து வருகிறது, பார்க்கிறாயல்லவா!!

கனா, டோகோலாண்டு, மாலி, சோமாலிலாந்து, மடகாஸ்கர்—என்று, பட்டியல் வளர்ந்தபடி இருந்திடக்காண்கிறோம்.

அந்த நாடுகளிலெல்லாம், விடுதலை ஆர்வம், உரிமை உணர்ச்சி, எழுந்த விதம், வளர்ந்தவகை, எம்முறையிலிருந்தன என்பதுகூட, இனித்தான், உலகு தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்த நாட்டு விடுதலை வீரர்கள் பற்றிய குறிப்புகள், அவர்கள் அமைத்த அணிவகுப்புகள், பற்றிய விவரம் இனி வெளியிடப்படவேண்டிய வீரக் காதைகள்! அந்த நாட்டுக்காக உழைத்தவர்கள், உழைப்பின் பலன் காணு முன்பே கொல்லப்பட்டவர்கள், உழைத்து உருக்குலைந்தவர்கள், அவர்களைத் தீண்டிய ஆபத்துகள், சூழ்ந்துகொண்ட தீச்சுழல்கள் போன்றவை பற்றிய விவரங்கள் இனி வெளியிடப்படவேண்டிய காப்பியங்கள். விடுதலை கிடைக்கும் வரையில், அந்த நாடுகளைப்பற்றி, இதழ்கள், இருட்டடிப்பு நடத்தி வந்தன! இன்று தேடித் தேடிச் சென்று பேட்டி காண்பதும், பெரிதுபெரிதாகப் படங்களை எடுப்பதும், பக்கம் பக்கமாகச் செய்திகளைத் தருவதுமாக உள்ளன, ஏடுகள்! நாடு மீட்பட, நடத்தப்பட்ட போரின் போது, கேட்பாரற்று, கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தனர்—இன்று அந்த விடுதலை வீரர்கள் வெற்றிபெற்றனர், எனவே அவர்களைச் செய்தி தேடுவோர், மொய்த்துக் கொள்கின்றனர்.

விடுதலை முழக்கம் எழுப்புபவனை வெறியன் என்று ஏசுவதும், அவன் கையாளும் முறைகளைக் காட்டுமிராண்டித்தனம் என்று கூறுவதும், கூர்த்தமதியற்ற காரணத்தால், மிகப் பலருக்கு வாடிக்கையாகிவிட்டது. வெற்றி கிட்டியதும், வியர்க்க வியர்க்க ஓடோடிச் சென்று வீரனே! தீரனே! என்று புகழ்பாடி, புன்னகைக்குக் காத்துக்கிடப்பதும், அத்தகையோரின் வாடிக்கை.

ஆனால், விடுதலை இயக்கம் இருட்டடிப்பினால் மாய்ந்து போகாது; புகழ்பாடுவோர் கிடைக்காததால், புகைந்துபோய்விடாது.

விடுதலை இயக்கம், பலிகேட்கும் — தன்னிடம் பற்றுக் கொண்டவர்களை. பலி, பயங்கரமானதாகக்கூட இருக்கும். பலர், பலியானபிறகு, கடைசி அணிவகுப்புக்கு வெற்றி கிடைக்கக்கூடும்.

அந்த அணிவகுப்புத்தான் உலகிலே, பளிச்சென்த் தெரியும்.

முன்னால் அழிக்கப்பட்ட அணிவகுப்புகளைப் பற்றி, உலகம் கவனம் செலுத்தி இருக்காது; வாடிக்கை இல்லை.

முதல் தாக்குதலில் கொல்லப்பட்ட கொள்கை வீரர்களின் புதைகுழிகளை, வெற்றிக்குப் பிறகு, நாட்டவரும் மற்றவரும் தேடிக்கண்டறிவார்கள். பிறகு, அவை வழிபடும் இடங்களாகும். திருத்தலங்களாகும்!

தம்பி! எப்படிப்பட்ட இடம் பெறத்தக்க வாய்ப்பு, நமக்கு இருக்கிறது என்பதை எண்ணும்போதே, இணையற்ற ஓர் எழுச்சி பெறுகிறோமல்லவா! அதை உணரமுடியாதவர்கள்தான், இடுக்கணும் இன்னலும் தாக்கினால், நாம் தகர்ந்துபோவோம் என்று தப்புக் கணக்குப் போடுகிறார்கள்.

ஒரு அரசியல் கட்சி நடத்தி, அதிலே தேர்தல் பலன் கிட்டவில்லை என்றால், அந்தக்கட்சி, கலகலத்துப்போகும். விடுதலை இயக்கம் அப்படி அல்ல. ஒரு அணிவகுப்பு அழிக்கப்பட்டால், புதியதொன்று எழும்! அழிப்பவனின் கரம் துவண்டுவிழும் வரையில் அணிவகுப்புகள் எழுந்தவண்ணம் இருக்கும்—வெற்றி கிட்டும்வரை!

காங்கிரஸ் கட்சியில் உள்ளோர் ஒரு பெரும்தவறு செய்கிறார்கள்; நாம் ஒரு வெறும் அரசியல் கட்சி நடத்துகிறோம், ஆகவே, இருட்டடிப்பால், ஏளனத்தால், சதிச் செயலால், கலாம் மூட்டிவிடுவதால், வழக்குகள் தொடுப்பதால், தேர்தலில் தோற்கடிப்பதால், நம்மை ஒழித்துவிடலாம் என்று எண்ணுகிறார்கள்.

சின்னாட்களுக்கு முன்பு, நான் எப்போதும் அளந்துதான் பேசுவேன் என்று கூறிக்கொள்ளும் அமைச்சர் பக்தவத்சலனார் பேசினாராமே, தி. மு. க. வினருக்கு, அரசியல் ஞானமே இல்லை என்று!

ஏன், அவ்விதம் சொன்னார்? அவ்விதம் ஏளனம் பேசினால், எரிச்சல் ஏற்படும்; அந்த எரிச்சலைத் தாங்கிக்கொள்ளமாட்டார்கள் — துளைக்கப்பட்டுப் போய் விடுவார்கள் என்று நினைக்கிறார்.

அவர்கள், நாம் ஒரு விடுதலை இயக்கத்தை நடத்துகிறோம் என்பதை உணரவில்லை.

விடுதலை இயக்கம் நடத்துவதற்கான காரணம் ஆயிரம் உள்ளன என்பதையும் அறியவில்லை.

அவர்கள்தான், தம்பி! தமிழ்மொழியினைச் சூழ்ச்சித் திட்டத்தால் அழித்தொழிக்க முற்படும்போது கூடத் தமிழர்கள், வாய்திறவாதிருப்பர், கைகட்டிக் கிடப்பர், என்று எண்ணுகிறார்களே! அவர்களின் அரசியல் 'ஞானம்' அவ்வளவு 'அபாரம்!!' நம்மால் முடியுமா, அவர்களுடன் போட்டியிட! கடினம்! மிகக் கடினம்!

அவர்கள் கிடக்கட்டும், தம்பி! தமிழ்மொழி கற்றறிந்தோர்! உரிமை வேட்கை குறித்து நாடு பல சுற்றியும் ஏடு பல படித்தும் வித்தகரானோர்! இவர்களாகிலும் மொழிக்கு வர இருக்கும் ஆபத்தை அறிந்து துடித்தெழக் காண்கிறோமா? இந்தி ஆதிக்கம், வெறி அளவு வளர்ந்திருக்கிறது, இது ஆகாது, கூடாது, தீது, என்று எடுத்துரைத்தால், என்ன கெட்டுவிடும்.

பிராங்கோவின் ஆட்சியிலே, சர்வாதிகார நோய் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறதைக் கண்டித்துப் பேச்சுரிமை இல்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, 339-மதகுருமார்கள் கையொப்பமிட்டுக் கடிதம் அனுப்பினார்கள் என்று மாட்ரிட் செய்தி அறிவிக்கிறது.

பிராங்கோவின் ஆட்சிமுறையைக் குறை சொன்னால், என்ன நடக்கும்? தெரியாதா, அவர்களுக்கு? துணிந்துதான், கண்டிக்கிறார்கள். சிலராகிலும், துணிந்து எதற்கும் தயாராகி, உண்மைக்காகப் பரிந்து பேசாவிட்டால், உலகில், அறம்தான் தழைக்குமா, நீதிதான் நிலைக்குமா? எனவேதான், அந்த மதகுருமார்கள், ஆபத்தைத் துச்சமென்று கருதி, பிராங்கோ ஆட்சிமுறையைக் கண்டித்துள்ளனர்.

இங்கு? சீவக சிந்தாமணியில் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கும் வானவூர்திக்கும், இப்போது விஞ்ஞானம் சமைத்தளித்துள்ள வானவூர்திக்கும் ஒப்புவமை காட்டிப் பேசச் சொல்கிறீர்களா, உம்! மணி மூன்றுக்குக்குறையாமல் மூச்சைப்பிடித்துக் கொண்டு பேச, மேதைகள் இருக்கிறார்கள், முகவரி வேண்டுமா?

நாட்டுப்பற்று, எப்படி ஏற்படுகிறது என்பதுபற்றி விரிவுரை வேண்டுமா, உலகப்பெரும் பேராசிரியர்களின் மேற்கோள்களுடன் ஒன்றரை மணி நேரம் பேசிவிட்டுப், பிறகு ஒன்பது நாள், நண்பர்களிடம் அந்தப் பேச்சின் அருமை பெருமைபற்றிப் பேசிட ஆசாமிகள் இருக்கிறார்கள்!

ஆனால், ஆட்சிமொழியாக இந்தி வந்தே தீரும் என்று குடிஅரசுத் தலைவர் ஆணை பிறப்பித்துவிட்டார், குமுறுகிறார்கள் நாட்டு மக்கள், ஒரு குரல் கேட்கிறதா, அதைக் கண்டித்து, அந்த மேதைகளிடமிருந்து!

பிராங்கோவை எதிர்த்தால் மரணதண்டனை கிடைக்கக் கூடும்.

இந்தி ஆட்சிமொழி ஆகக் கூடாது என்று கூறினால், ஆக்கக் கூடாது என்று உறுதி பேசினால், ஆக்கினால் ஆபத்து விளையும் என்று எச்சரிக்கை விடுத்தால், இந்த மேதைகளுக்கு, என்ன ஆபத்து வந்துவிடும்!

கை குலுக்குவதும், கனவானே! நலமா? என்று கேட்பதும், குறையக்கூடும்—அடியோடு நின்றுவிடாது! இதைக்கூடவா, தாங்கிக் கொள்ளக் கூடாது.

பாகிஸ்தானில், நடப்பது, இராணுவ ஆட்சி, அயூப்கான் மிகக் கண்டிப்பானவர். அரசியல் தலைவர்களை எல்லாம் அடைத்துவிட்டார் சிறையில்!

எனினும், பாகிஸ்தானில் மக்களாட்சிமுறை ஏற்பட்டாகவேண்டும். கட்சி அரசியல் முறை தோற்றுப்போய்விட்டதாக அயூப்கான் சொல்வது சரியல்ல.

புதிய அரசியல் சட்டத்தை மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்தான், தீட்ட வேண்டுமே தவிர, அயூப்கானால் நியமிக்கப்படும் குழு தீட்டுவது சரியல்ல, என்று அறிக்கை வெளியிட்டு, ஆயிரக்கணக்காக அந்த ஏடுகளை, நாடெங்கும் பரப்பி இருக்கிறார்கள் பாகிஸ்தானில் உள்ள 19 உலமாக்கள்—மதத்தின் வித்தகர்கள்.

பயம் அவர்களைப் பிய்த்துத் தின்றதா? இங்கு? பேசச்சொல்லுங்கள், துணிவுடன்! ஏ! அப்பா! என்ன பயம்! எவ்வளவு நடுக்கம்! நமக்கேன் வம்பு, என்ற போக்கு.

பாகிஸ்தானில், உலமாக்கள் போலவே, உயர்நீதி மன்ற நீதிபதியும் இப்போதைய ஆட்சிமுறையைக் கண்டித்திருக்கிறார்.

சர்வாதிகார நாடுகளில் ஏற்பட்டிருக்கும், இந்த நெஞ்சுரம், பேச்சுரிமை எழுத்துரிமை தரப் பட்டுள்ள 'ஜனநாயக' நாட்டிலே உள்ள மேதைகளுக்கு ஏற்படவில்லையே! வெட்கப்படுவதா, வேதனைப்படுவதா, சொல்லு, தம்பி!

இந்த கழகத்துக்காரர்கள், வீணுகப் பயம் காட்டுகிருர்கள்; இந்தி ஆட்சிமொழியாகி, ஆங்கிலம் அறவே ஒழிந்துபோய்விடாது; தமிழ்தான் வளரும்; வழக்கு மன்றங்களேகூடத் தமிழில்தான், நடவடிக்கைகளை நடத்தும் என்று சுவை சொட்டச் சொட்டப் பேசுகிருர் சுப்ரமணியஞர்—அமைச்சர்.

சரியான போடுபோட்டார், பயல்கள் திணறுவார்கள் என்று, தெந்தினம் பாடுவோர் பேசினர். ஆனல், அமைச்சர் சுப்ரமணியம் சுருண்டு கீழே விழத்தக்க, அறைகொடுத்தார், டில்லியில் அரசோச்சும் சட்டத்துறை அமைச்சர், சென்.

சுப்ரமணியஞர் செப்பிஞர், தமிழிலேயே, வழக்கு மன்ற நடவடிக்கைகள் இருக்கும் என்று, டில்லி அமைச்சர், இது யார் பைத்யக்காரத்தனமாகப் பேசுபவர்! என்று எண்ணிக்கொண்டவர்போல உண்மையைக் கக்கிக் காட்டிஞர்.

சுப்ரீம் கோர்ட்டிலே இந்திமொழியில்தான் 1965-க்குப் பிறகு நடவடிக்கைகள் இருக்கவேண்டும்.

அப்போது, இராஜ்யங்களில் அந்தந்த இராஜ்ய மொழியில் வழக்குமன்ற நடவடிக்கைகள் இருந்தால், குழப்பமாகிவிடும்.

எனவே, இராஜ்யங்களில் உள்ள வழக்குமன்றங்களிலும், இந்தி மொழியிலேயே நடவடிக்கைகள் இருக்க வேண்டும்.

எனவே, சட்டங்களையும், வழக்காடலில் தேவைப்படும் நுணுக்கச் சொற்களையும், ஆங்கிலத்தில் உள்ளதை இந்தி மொழியில் பெயர்த்திடக், குழு விரைந்து வேலை செய்ய வேண்டும்.

கணைத்தாவது காட்டவேண்டுமே, கனம் சுப்ரமணியம்! உஹூம்! கப்சிப்! வாய்திறக்கவில்லை! நம்மைப்பற்றிப் பேசச்சொல்லுங்கள், நாராசம், தாராளமாக, ஏராளமாக! 'எஜமானர்' இடிக்கிருர், இவர் 'படிதாண்டாப்பத்தினி'யாகக்கோலம் பூண்டாகவேண்டுமே! எனவே, வாய்திறந்து அழக்கூட மறுக்கிருர்.

தமிழ்மொழி, இராஜ்ய வழக்குமன்றத்தில் அரசோச்சும் என்று பேசிவிட்டோமே,—நமது பேச்சினைத் துச்சமென்ருக்கிடும் முறையில், தமிழாவது தெலுங்காவது, இந்திதான் இராஜ்ய வழக்குமன்றங்களில் என்று டில்லி அமைச்சர் சென் அறைகிருரே, மக்கள் நம்மை மதிப்பார்களா? நமது பேச்சை மதிப்பார்களா? என்று எண்ணிஞரா?

ஐயோ! ஆபத்தான எண்ணமல்லவா அது! அது வேகமாக வளர்ந்தும் விடுமே! வளர்ந்துவிட்டால், என்ன கதி ஆவது? அரும்பாடுபட்டுப் பெற்ற பதவி அல்லவா பறிபோய்விடும்!-என்று நினைக்கிருர், நடுக்கமெடுக்கிறது, பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு இருக்கிருர்—பிறகு இருக்கவே இருக்கிறது வாய்க்கு வேலை கழகத்தைத் தாக்குவது!

ஸ்பெயினில், பாகிஸ்தானில் உயிர்போவது பற்றிக்கூடக் கவலைப்படாமல் உண்மைக்குப் பரிந்து பேசுகிருர்கள்.

இங்கு, இருக்கும் பதவி பறிபோய்விடுமே என்ற பயத்தால், உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசித்திரிகிருர்கள்.

பதவிதானே! பறிபோனல்தான் என்ன? என்று, தம்பி! நீ, வெகு எளிதாகச் சொல்லிவிடுவாய். அவர்களுக்கல்லவா, அதனுடைய அருமை தெரியும்! அது போய்விட்டால், பிறகு இவர்கள் இருக்குமிடம் நோக்கி, யார் திரும்பிப் பார்ப்பார்கள்? இவர்கள் சென்று சென்று பார்த்தாலும், யார், முகம் கொடுத்துப் பேசுவார்கள்? நீ, கூறிவிடலாம், பதவியா பெரிது என்று! பதவிதானே, அவர்களின் நிலையைப் பெரிது ஆக்கிற்று! அதைப்போய் இழப்பது என்ருல்!!

தம்பி! இங்கு இருப்பதுபோலத்தான் எங்கும், என்று எண்ணிவிடாதே.

நரேஷ்சென் குப்தா
நரேந்திர தேவ்
திரிகுண சென்
சுபீந்திரநாத் தத்தா
ராதாராணி தேவி
பேராசிரியர் குகா
புத்ததேவ போஸ்
பிரமாதநாத் பிசி
நிர்மல்சௌத்ரி பட்டாச்சாரியா
காஜிஅப்துல் வாதுத்
கஜேந்திரநாத் சென்
அபு சையத் அயூப்
டாக்டர். அதீந்திரநாத் போஸ்
விவேகானந்த முகர்ஜி
மைத்ரேயி தேவி
புரோதீவா போஸ்
சாகரமாய் கோஷ்
அமலன் தத்தா
கே. கே. சின்கா
ஹிரேன் குமார் சன்யால்

இவர்கள், தம்பி! வங்காளத்திலே உள்ள மேதைகள். ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு துறையில் வித்தகர்கள்; புலவர்கள், பெரும்பேராசிரியர்கள்; கல்வித்துறை நிபுணர்கள்.

இவர்கள் கையொப்பமிட்டு, ஒரு அறிக்கையை இந்தத் திங்கள் துவக்கத்திலே வெளியிட்டிருக்கிருர்கள்.

இந்திய தேசிய மொழிகளின் வளர்ச்சிக்கான மன்றம் ஒன்று, பணியாற்றி வருகிறது; அந்த மன்றத்தின் சார்பில், இந்த அறிக்கை. அதிலே இந்தி ஆட்சிமொழி ஆவதுபற்றிக், குடிஅரசுத் தலைவர் விடுத்துள்ள ஆணை கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆணை கண்டோம், ஏமாற்றமடைந்தோம்.

ஆணையில் தெளிவு, விளக்கம், சரியாக இல்லை.

இந்திமொழியின் சார்பில் ஒருதலைப்பட்சமான அக்கரைகாட்டப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தி பேசுவோருக்குத் தனிச்சலுகை, மேலிடம், அளிக்கப்படுகிறது.

இந்தி அல்லாத மற்றமொழி பேசுவோருக்கு இது பெருத்த அநீதி இழைப்பதாகும்.

இந்தி பேசாத மக்களுடைய ஒப்பம் பெருமல், ஆங்கிலத்தை அகற்றிவிட்டு, இந்தி ஆட்சி மொழியாகப் புகுத்தமாட்டோம் என்று 1959-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் நாலாம் நாள், பாராளுமன்றத்தில் பண்டித நேரு வெளியிட்ட கொள்கை, திட்டவட்டமாகக், குடிஅரசுத்தலைவரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுவிடும் என்று இந்த மன்றம் எதிர் பார்த்தது; ஏமாற்றமடைந்தது.

குறுகியகால அளவுக்குப் பிறகு, அகில—இந்தியத்துறை அலுவலகப் பணிகளுக்கான தேர்வுகள், இந்தியில் நடைபெறும் என்று, ஆணையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை இந்த மன்றம், பலமாகக் கண்டிக்கிறது.

இந்தத் தேர்வுகளில்; இந்தியாவின் மற்றத் தேசிய மொழிகள் குறித்து யோசிக்கக்கூட இல்லை என்பது கண்டிக்கத்தக்கது.

இந்த ஏற்பாட்டினால் இந்தி பேசும் மக்களுக்குத்தான் மற்றவர்களை மிஞ்சக்கூடிய, சலுகை கிடைக்கும்.

இந்த நிலைமையினால் இந்தியாவின் ஒருமைப்பாட்டுக்கே ஆபத்து விளையக்கூடும்.

முதலமைச்சர் நேரு கொடுத்த வாக்குறுதியின்படி, காலக் கெடுவின்றி, ஆங்கிலம் துணை ஆட்சிமொழியாக இருக்கும் விதத்தில் குடிஅரசுத் தலைவர் தமது ஆணையைத் தெளிவாக்கும்படி இம்மன்றம் கேட்டுக்கொள்கிறது.

தம்பி! குமாரபாளையத்திலே, நாம் கூடி, குடிஅரசுத் தலைவரின் ஆணை குறித்து,என்ன கருத்தினை வலியுறுத்தினோமோ, அது ஏதோ 'பக்தவத்சலனாரின் பாஷைப்படி' 'அரசியல் ஞானம்' அற்றவர்களின் போக்காக இருக்கட்டும்; மந்திரி சுப்ரமணியத்தின் வாதப்படி, விவரம் தெரியாதவர்களின் பேச்சாக இருக்கட்டும்; எல்லாமறிந்த காமராஜரின் பேச்சுப்படி, விளையாட்டுத்தனமாக இருக்கட்டும்: இதோ, வங்க நாட்டு வித்தகர்கள் அதே கருத்தினைத் தெளிவுடன், துணிவுடன், எடுத்துக்காட்டி அறிக்கை வெளியிட்டனரே, இதற்கு என்ன பதில் அளிக்கப்போகிறார்கள், பதவிப் பெரியவர்கள்! இத்தனை வித்தகர்களும், அரசியல் ஞானமற்ற, விவரம் தெரியாத,விளையாட்டுக் காரர்களா? சிந்தித்து சிந்தித்துப் பழகிப்போன மந்திரிகளின் நாக்குக்கூடக் கூசுமே, அப்படிச் சொல்ல! இவர்கள் ஒவ்வொருவரும், தத்தமது துறை,தொழில் கொள்கை ஆகியவைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், பதவியில் உட்காரவேண்டுமென்றால், காமராஜர்கள் ஆகிவிடலாமே! அதாவது மந்திரிகளாகலாமே! இவர்களல்லவா குடிஅரசுத் தலைவரின் ஆணையைக் கண்டிக்கிறார்கள். குலைநடுக்கமல்லவா எடுக்கிறது, இங்கு உள்ள கற்றறிவாளர்களுக்கு!!

தம்பி! இந்த மன்றத்தார் நம்மைவிட ஒருபடி மேலே சென்றுவிட்டார்கள்.

மற்ற மொழிகளின் வளர்ச்சிக்காக அளிப்பதைவிட மிக அதிகமான தொகையை இந்திமொழி வளர்ச்சிக்காக, இந்திய சர்க்கார் தரக்கூடாது என்பதை அறிக்கை வலியுறுத்துகிறது.

இந்த நாட்டு வித்தகர்கள், தங்களை மெத்தச் சொத்தை உள்ளத்தினர் என்று காட்டிக்கொள்வது கண்டு, வருந்திக்கிடக்கும் வேளையில், வங்கத்திலிருந்து இந்தத் தேன்மொழி கிடைக்கிறது. தம்பி! நாம் கொண்ட கருத்துக்கு மேற்கொண்டுள்ள போக்குக்கு, எத்தகைய நேர்த்தியான இடமிருந்தெல்லாம் இசைவு இருக்கிறது என்பதைக் காணும்போது, புதியதோர் எழுச்சி பிறக்கிறதல்லவா!

அந்த எழுச்சி நிரம்பிய உள்ளத்தினராக நாமிருக்கும்போது அடக்குமுறை காட்டியா, நமது உறுதியை அழித்துவிட முடியும்.

நான்தான், காணப்போகிறேனே,உறுதிபடைத்த நெஞ்சினரை! ஒளிபடைத்த கண்ணினரை! பலப்பல ஆயிரக்கணக்கில்! இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டில்!

இந்தத் திங்கள் 30-ல், என்னை வழக்குமன்றம் காணப்போகிறது.

மறுநாள், 31-ந்தேதி நான், என் எண்ணற்ற உடன்பிறந்தார்களைக் காண இருக்கிறேன்.

வழக்குமன்றத்திலே இருக்கும்போதும் உன்னைத் தானே காண்கிறேன்.

நான் கண்டு களித்திட, பெருமைப்பட, உணர்ச்சி பெற, உறுதிபெற, எழுச்சிபெற, வேறு என்ன வேண்டும்!

நீ செல்லும் பாதை சரியானதுதான் என்று உலகிலே நடைபெற்ற, இன்றும் நடைபெறும் உரிமைக் கிளர்ச்சிகள், விடுதலை இயக்கச் செய்திகள், எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

வழக்குமன்றமோ, நீ கவனிக்கப்படுகிறாய் என்று கூறுகிறது.

தம்பி! நீயோ? தம்பி உடையான் படைக்கு அஞ்சான் என்று நீதானே அண்ணா! கூறினாய், என்று கேட்கிறாய்.

எனக்கோ, எதையும் தாங்கும் இதயம் வேண்டும் என்ற கவிதை மனப்பாடம்.

ஆயினும்; கவிதைகள் கட்டுரைகள், வீரக் காதைகள், வெற்றிக் காப்பியங்கள், ஆகியவைகளால் கூட அளித்திடமுடியாத எழுச்சியை, உன் கண்ஒளி எனக்கு அளிக்கிறது, அந்த ஒளியைக் காட்ட, 31-ந் தேதி, சென்னை வருகிறாயல்லவா?

அண்ணன்,

அண்ணாதுரை

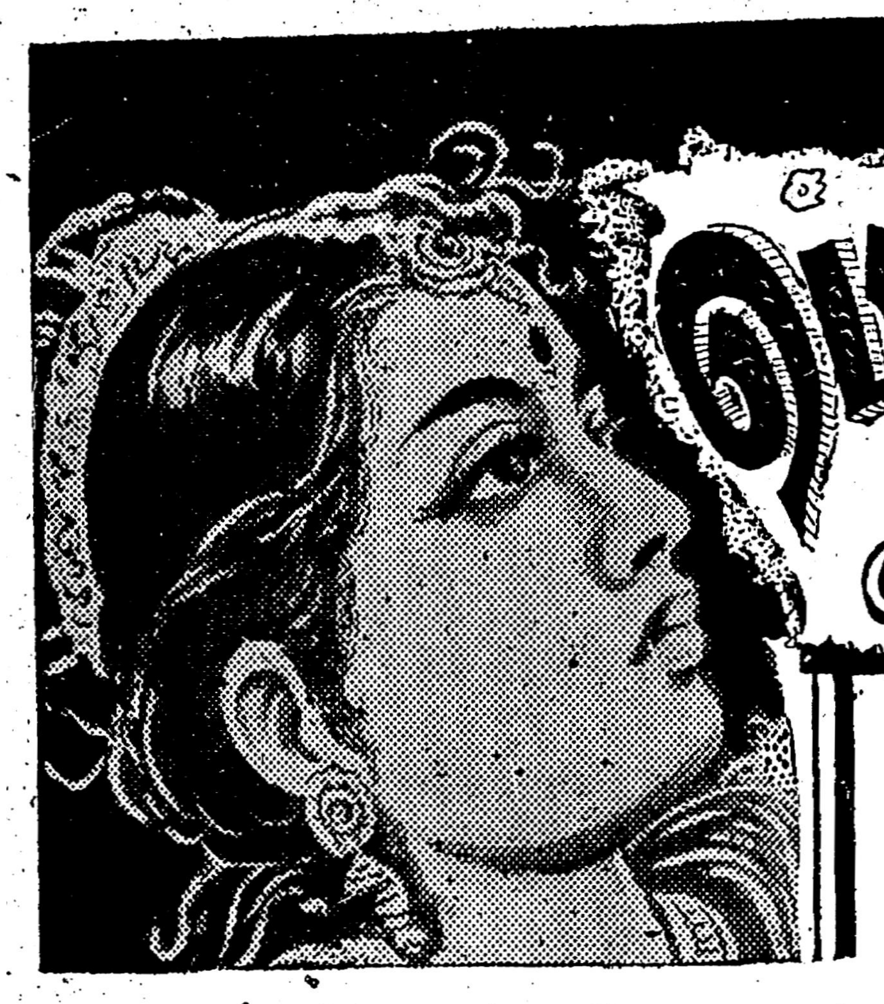

பொன்னித்தீவின் கன்னித்தெய்வம்

தலைவன் உத்தரவு கேட்டு அனைவரும் விலகினர். திலகவதி மெள்ள எழுந்து தண்ணீர் கொஞ்சம் பருகி விட்டு உட்கார்ந்தாள்.

ஆண் உடையில் இருந்த திலகவதி படுத்திருந்தாள். காலத்தால் கொந்தப்பட்ட அவளுடைய உடல் வாடி வதங்கிக் கிடந்தது. மார்த்தாண்டனைப் பார்த்ததும் அவள் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாக வழிந்தது. ஏற்கனவே கலங்கிப் போயிருக்கும் அவன் நெஞ்சம் அவனையும் அறியாமல் நெகிழ்ந்தது.

"ஐயா!...சாவின் கரையோரம் வந்துள்ள நான் உங்களை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்...என் மகளைக் காணவேண்டுமென்றிருக்கின்ற என் கடைசி ஆசையை நிறைவேற்றுங்கள்!........என்னை விட்டுவிடுங்கள்"

"டேய், நீ ஊமை இல்லையே?"

"இல்லை ஐயா!"

"அப்போ...இவ்வளவு நாள் எங்களையே ஏமாத்திட்டியே.........நீ பலே ஆள்......நீ யார்? உண்மையைச் சொல்!"

"சொல்லிவிடுகிறேன்.........தங்களை என் உடன் பிறந்த அண்ணன்போல் எண்ணிச் சொல்லிவிடுகிறேன். மனமிருந்தால் என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். இல்லையேல் என்னைக் கொன்றுவது போட்டுவிடுங்கள்..... தயவுசெய்து எல்லோரையும் விலகிப் போகச் சொல்லுங்கள்."

"ஏன்?"

"பிறர் அறியக்கூடாத இரகசியங்களை உங்களிடம் சொல்லப் போகின்றேன்."

"இரகசியங்கள்...... ஹும்...... டேய், போங்கடா"

"ஐயா நான் ஊமையுமல்ல...... உங்களைப்போல ஆணும் அல்ல..."

"என்ன?......ஆண் அல்லவா"

"ஆமாம்...பெண்...என பெயர் திலகவதி"

"பெண்......ஒரு... பெண்......நீ ஒரு பெண்"

"ஆமாம்......சாதாரண பெண் அல்ல...வேங்கி நாட்டின் இராணி நான்"

ப. உ. சண்முகம்

'என்ன?......வேங்கி நாட்டு இராணியா?'

"ஆமாம்."

"அசோக்யன் ஆலகாலனின் மனைவியா?"

"இல்லை ஐயா......இல்லை......எந்தக்காவலனைக்காராக்கிரகத்தில் அடைத்துவிட்டுக் கார்க்கோடன் முடிசூட்டிக்கொண்டானோ, அந்தக் காவலனின் மனைவி நான்"

"ஏமாளி மன்னன் எத்தநாதன் பத்தினியா?"

"ஆமாம்......ஆலகாலன் மன்னனைச் சிறைப்படுத்திவிட்டு என்னையும் எங்கள் குலவிளக்கையும் கைது செய்யவந்தான்; நாங்கள் தப்பினோம்.

பல தொல்லைக்கு ஆளான நான் ஆண் உடை பூண்டு, என் மகள் தேன்மொழியை வேழ நாட்டு அரண்மனையில் மன்னனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, அவன் மகனை மீட்டு வருவதாகச் சொல்லிக் காட்டினுள் புகுந்தேன். ஒரு குகை கண்டேன். அங்கே ஒரு பிணம் கண்டேன். சுற்றிப் பார்க்கும் போது தாங்கள் என்னைக் கைது செய்துவிட்டீர்கள்? வேழ நாட்டில் நான் விட்டுவந்த மகள் என்ன ஆனாளு? வேங்கி நாட்டுச் சிறையில் உள்ள என் கணவர் என்ன ஆனார்?' இதைச் சொல்லியதும் திலகவதி கதற ஆரம்பித்தாள்.

"வேழ நாட்டு அரண்மனையில் உள்ள தேன்மொழி உன் மகளா? அவள் என் நாட்டு இளவரசியா?"

"தங்கள் நாடா......தாங்கள்... வேங்கி நாடா?"

"ஆமாம். கொடியவன் கார்க்கோடனால் விரட்டப்பட்டவன் நான். அந்த நச்சுப் பாம்பை வேந்தன் வளர்த்தான். கடைசியாக அது அவனையே தீண்டிவிட்டது.

நெஞ்சில் ஏற்பட்டிருந்த பெரிய சிக்கல் நீங்கிவிட்டது! கவலைப் படாதே. உன் மகள் தேன்மொழி நலமாக இருக்கின்றாள்... அதிகமான் யாரென்று உனக்குத் தெரியுமா."

"தெரியும்... வேழநாட்டு இளவரசன்."

"ஆமாம்... அவன் காதலிதான் தேன்மொழி."

"அப்படியா?"

"இந்த உண்மையை நான் அறியாமல் அதிகமான் காதலித்தது அவன் தங்கையையே என்று சொல்லிவிட்டேன். எங்கேயோ போய்விட்டான். சரி... உனக்கு விடுதலை அளிக்கிறேன். நீ வேழ நாட்டு, அரண்மனைக்குப் போ. நான் அதிகமானைக் கண்டுபிடித்து அங்கு கொண்டுவருகிறேன்...... ஆனால் எந்தக்காரணத்தை முன்

னிட்டும் என் ஆட்களுக்கு ஒருவித ஆபத்தும் நேரக்கூடாது''

"நேராதவாறு நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் ஐயா...''

மார்த்தாண்டன் தன் கரங்களைத் தட்டினான். அவனது ஆட்கள் ஓடிவந்தனர்.

"இந்த ஆளின் கண்களைக் கட்டி நமது எல்லையைத் தாண்டிவிட்டு வா. நான் திரும்பிவரும் வரையில் எங்கும் யாரும் போகக்கூடாது. குகையிலேயே இருக்கவேண்டும். அதிகமானைத் தேடிப்போகிறேன். அவன் இங்கு வந்தால் இங்கேயே இருக்கச் சொல்லுங்கள்.'' என்று கூறிவிட்டு வேகவேகமாக நடந்து சென்றான் மார்த்தாண்டன்,

திலகவதியின் கண்களைக்கட்டிக் கள்ளர்கள் எல்லையைத் தாண்டி கொண்டுவந்துவிட்டனர். அவள் திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் அவளைக் கொண்டு வந்தவர்கள் ஓடிவிட்டனர். திலகவதி வேழநாடு நோக்கி வேகமாகத்தான் நடக்க முயன்றாள். முடியவில்லை. பதினைந்து ஆண்டுகள் சிறைப்பட்டவளாயிற்றே... எப்படி இயலும்? ஆயினும் மகளைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவல் அவளை நடக்கச் செய்தது. நடந்தாள்... அரண்மனைக்கு வழி விசாரித்துக்கொண்டே நடந்தாள்.

மாலைப்பொழுதும் வந்தது. அவளால் மேற்கொண்டு நடக்க முடியவில்லை. வழியில் ஒரு சத்திரத்தில் தங்கினாள் இளைப்பாற. மயக்கமுற்றாள். அங்கிருந்தோர் உதவி புரிந்து உணவும் தந்தனர். இரவுப் பொழுதைக் கழித்திட அங்கு தங்கினாள்.

வேழநாட்டு அரண்மனையில் தேனமொழி தன் காதலன் வராததைக் கண்டு கலங்கிக்கொண்டிருந்தாள். ஒவ்வொரு விநாடியும் அவன் வருகையை எதிர்பார்த்து ஏமாந்தாள். இருதலைக் கொள்ளியிடையே அகப்பட்ட எறும்பானாள். வேதனையால் வெறிபிடித்துவிடும் போலாயிற்று அவளுக்கு. தலைவியின் வேதனைக்குக் காரணம் அறியாது தாதியர் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து நின்றிருந்தனர். மன்னன் வந்தான். தேன்மொழியின் நிலைக்குக்காரணம் அறிய முயன்றான்; கண்ணீர்தான் பெருகிற்றேயொழிய, ஒருவார்த்தை கூட அவள் வாயினின்றும் வெளி வராததைக்கண்டு வியந்தான். "விடியற்காலை வேங்கிநாடு பயணம்'' என்று சொல்லிச் சென்றான். திருமணம் நடந்தால் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்று அவன் நெஞ்சம் சமாதானம் சொல்லியது.

"இளவரசியின் கலக்கத்திற்குக் காரணம் 'வேழநாட்டைவிட்டுப் போகவேண்டுமே' என்பதாகஇருக்கலாம்'' என்றுமந்திரியார்சொல்ல, அதுகேட்ட காவலனும் 'இருக்கும்' என்று தன் ஆமோதிப்பைத் தெரிவித்தான்.

இரவெல்லாம் தன் நினைவின்றிக்கிடந்தாள் தேன்மொழி!

அவள்தாயும் உடல் நலிவு காரணமாக நினைவின்றிக்கிடந்தாள்.

பொழுது விடிந்தது. திலகவதி துயில் கலைந்து எழுந்தாள். புறப்பட்டாள் அரண்மனைக்கு. பாதையின் ஓரமாக மெள்ள நடந்து சென்ற திலகவதியின் எதிர்ப்புறத்தில் குதிரையில் சில வீரர்களும் அதைத் தொடர்ந்து சில இரதங்களும் வேகமாக வந்தன. திலகவதி அறியாள் அந்த இரதத்தில்தான் அவள் காணச்செல்லும் தேன்மொழி அழைத்துச் செல்லப்படுகிறாள் என்பதனை! அவளைத் தாண்டி இரதங்கள் பறந்து சென்றன. அபலை அவள் ஒருகணம் நின்றாள். செல்வது வேழநாட்டு வேந்தனோ என்று அவளுக்கு சந்தேகம் எழுந்தது. அதைத்தெளிய வைக்க அங்கு எவரும் இல்லை. எனவே தொடர்ந்து நடந்தாள். வழியில் பலர் குதிரைமீது செல்

வதைக்கண்டாள். அவர்களைப் பார்த்துக் காரணம் கேட்கும் சக்தி அவளுக்கில்லை. எனவே தொடர்ந்து நடந்தாள். அரண்மனையை அடைந்தாள். வாயில் காப்போர் நிலைமையை விளக்கினர்.

'தன் குலவிளக்கிற்கும் தன் குடும்பத்தை நாசமாக்கிய நயவஞ்சகனின் மகனுக்கும் திருமணம்!' அவளால் நம்பமுடியவில்லை. ஆனாலும் நடக்கப்போகிறதென்பதை அறிந்தாள், துடித்தாள் என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. சுண்ணாம்புச் சூளையில் சிக்கியது போலாயிற்று அவள்நிலை.

அரசகுடும்பத்தையே அழித்துவிட்ட அயோக்யனுக்கு, அதே அரசன் மகள் மருமகளாவதா? எரிமலையாயிற்று அவள் நெஞ்சம். வெறிபிடித்தாற்போல் முகத்தில் அடித்துக்கொண்டு கதறினாள். அவள் வாழ்வில் வைத்திருந்த கடைசி நம்பிக்கையும் அழிந்துவிட்டது. கண் இழந்து கோல்பிடிக்கும் கையும் இழந்ததுபோலாயிற்று அவள்நிலை. இதைவிட அந்த வஞ்சகனிடம்சிக்கிச் சித்திரவதைப் பட்டாயினும் செத்திருக்கலாமே என்றலறினாள். என்ன செய்வதென்றே அவளுக்குப்புரியவில்லை. விடிந்தால் திருமணம். எதுசெய்வதாக இருந்தாலும் விடிவதற்குள் செய்தாகவேண்டும்! எப்படியாவது இந்தத்திருமணத்தைத்தடுத்தாகவேண்டும். எப்படி முடியும்?... யோசித்தாள்...விடிவதற்குள் எப்படி வேங்கிநாடு போய்ச் சேருவது? ...உடல் நலம் இல்லாத நேரத்தில் குதிரைப் பயணம் எப்படிச் செய்வது?...வேறு வழியில்லை......குதிரைக்கு என்னசெய்வது...அவள் நெஞ்சில் எழுந்த இந்த முடிவோடு அரண்மனை அதிகாரிகளைக் கண்டாள். திருமணத்திற்கு தான் எப்படியும் போயாகவேண்டுமென்று கெஞ்சினாள். கிடைத்தது குதிரை ......மெள்ள ஏறிப் புறப்பட்டாள். போகும் வழியில் செத்தாலும் பரவாயில்லை, முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவலோடு புறப்பட்டாள். முடிந்தவரையில் வேகமாகவே ஓட்டினாள். மாலைப்பொழுதும் போய் இரவு வந்தது. இருட்டில் வழிதெரியாது தடுமாறினாள். ஆயினும் தன்பயணத்தை அவள் நிறுத்த விரும்பவில்லை. பல தொல்லைகளை அனுபவித்து வேங்கிநாட்டின் எல்லைக்குள் அவள் நுழையும்போது பொழுது விடிந்தவண்ணமிருந்தது; அவளும் சோர்ந்துவிட்டாள். குதிரையும் சோர்ந்துவிட்டது. குதிரையை மெள்ளத்தட்டிக்கொடுத்துச்சிறிது நேரம் ஓய்வுதந்து மீண்டும் தலைநகர் நோக்கிப் புறப்பட்டாள். தள்ளாடித் தள்ளாடி வந்த குதிரை அரண்மனைவந்து சேர்ந்தபோது மேளங்கள் முழங்கிக்கொண்டிருந்தன. குதிரையைவிட்டிறங்கியதும் அவசர அவசரமாக உள்ளே ஓடினாள். காவலர்கள் தடுக்க முயன்றபோது வேழநாட்டு வேந்தருக்கு மிக அவசரச் சேதி கொண்டுவந்திருப்பதாகக் கூறி உள்ளே சென்றாள்.

மன்னர்கள் சுற்றிலும் வீற்றிருந்தனர். மீசையைத் தடவி விட்டவாறே ஆலகாலன் அவர்களிடையே வீற்றிருந்தான். மணமேடையில் குனிந்த தலையோடு ஓர் குமரி......தேன்மொழி......... அவள் பக்கத்தில் ஆலகாலனின் மகன்......மாலையை எடுத்து மணமகளின் கழுத்தில் சூட்டுவதற்காக மணமகன் எடுத்தான்.

"நிறுத்து" என்று பெருங் கூச்சலிட்டாள் ஆண் உடையில் உள்ள திலகவதி. எல்லோரும் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

"எங்கே வேழ நாட்டு வேந்தன்" என்றாள்.

"யார் அந்த நாய்" என்றான் ஆலகாலன்.

"நானா...... அதோ மணையில் மணக்கோலத்தோடு வீற்றிருக்கும் பெண்ணிற்குத் தகப்பன் இந்த நாய்"

'என்ன?' என்ற குரல் எங்கும் எழுந்தது.

"ஒரு பெண்ணிற்கு இரண்டு தகப்பனார்களா" என்றொரு குரல் எழுந்தது அனைவரும் கைகொட்டிச் சிரித்தனர். எரிமலையானான் ஆலகாலன்.

"கேளுங்கள் ஐயா கேளுங்கள். நான்தான் அந்தப் பெண்ணின் உண்மையான தகப்பன். நான் ஓர் தேர்ப்பாகன். வேழ நாட்டு வேந்தனின் மகனை மலைக்கள்ளன் தூக்கிச் சென்றுவிட்டான். இளவரசனை நான் மீட்டு வருவதாகச் சொல்லி என் மகளை வேழ நாட்டு வேந்தரிடம் விட்டுச் சென்றேன். என்னைக் கேட்காமலேயே இப்படிச் செய்துவிட்டார்"

"வேழ நாட்டு இளவரசி தேர்ப்பாகன் மகளா" என்றான் ஒரு மன்னன். சிரிப்பொலி எழுந்தது. 'அவமானம், அவமானம்' என்று பலரும் கூச்சலிட்டனர்.

"ஐயா......என் மகள் ஏற்கனவே மணமானவள். அவள் விதவை"

"அவமானம், அவமானம்" என்று பல குரல்கள் எழுந்தன.

"வேழ நாட்டாரே இதெல்லாம் உண்மைதானா?" என்று கூவினான் ஆலகாலன். அவர் தலை குனிந்து நின்றார். "இந்த அவமானத்தை என்னால் தாங்கவே முடியாது. இதற்கு உம்மைச் சும்மாவிடமாட்டேன். பழி வாங்கியே தீருவேன். கார்க்கோடா, கைது செய் இவனை" என்றான். மன்னர்களிடையே பெருத்த சலசலப்பு ஏற்பட்டது. மன்னர் பலர் வேழ நாட்டானை கைது செய்யப்படக்கூடாதென்று ஆட்சேபித்தனர். குழப்பம் மூண்டது. இதற்குள் மணமகன் அவமானம் தாளாது உள்ளே போய்விட்டான். வாயால் பேசின மன்னர்கள் வாளை உருவிவிட்டனர். வாளோடு வாள் மோதின. மணபபந்தல் போர்க்களமாகியது. இதைப் பயன் படுத்தித் தேன்மொழியின் கரம் பற்றி இழுத்துக்கொண்டு ஓடினாள் திலகவதி. (தொடரும்)

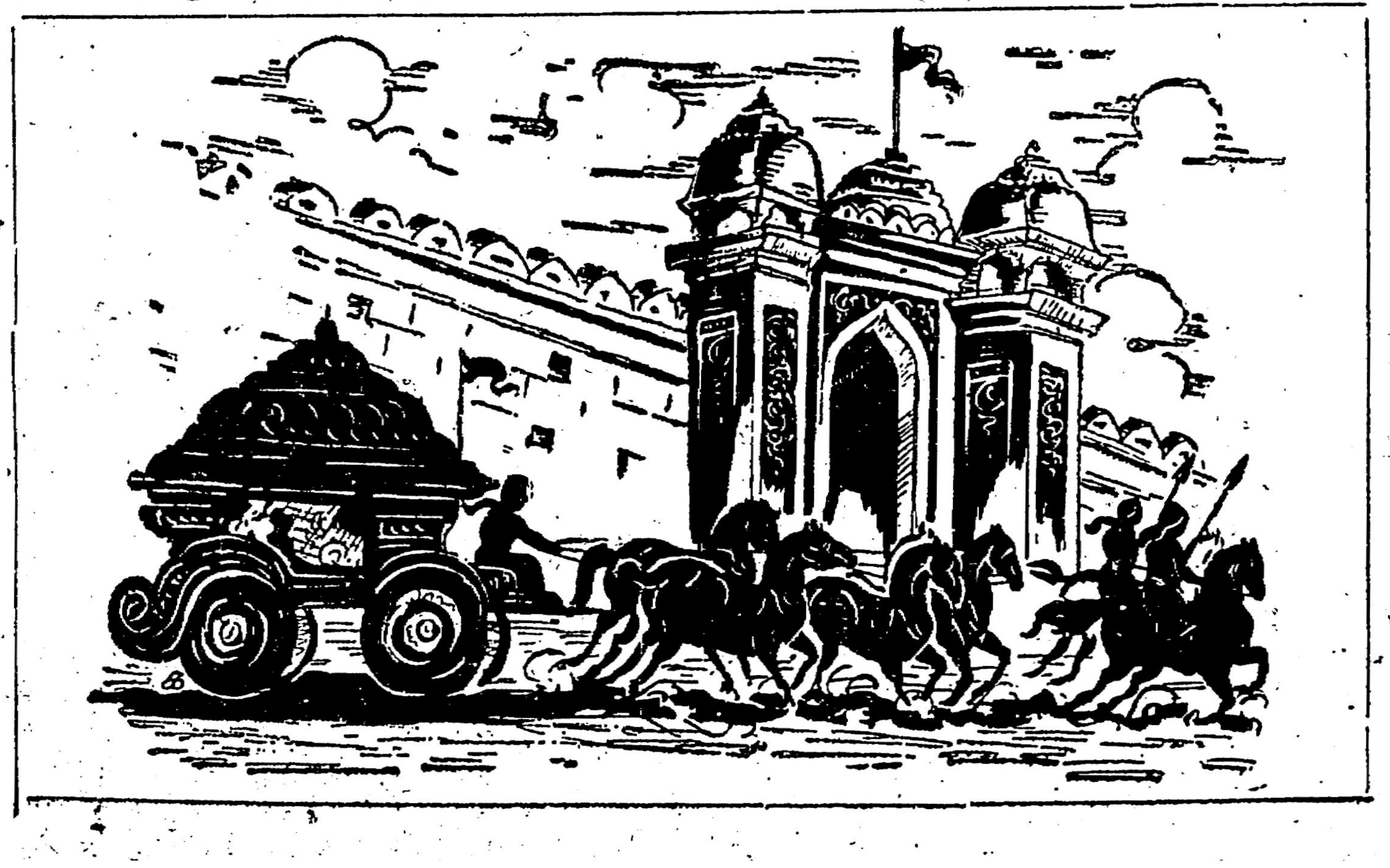

THE SCHOOL OF ENGLISH LEARNING

ஆங்கிலக் கல்வி நிலையம்

60, பிராட்வே, மண்ணடி, சென்னை-1.

அன்றைய ⟷ இன்றைய

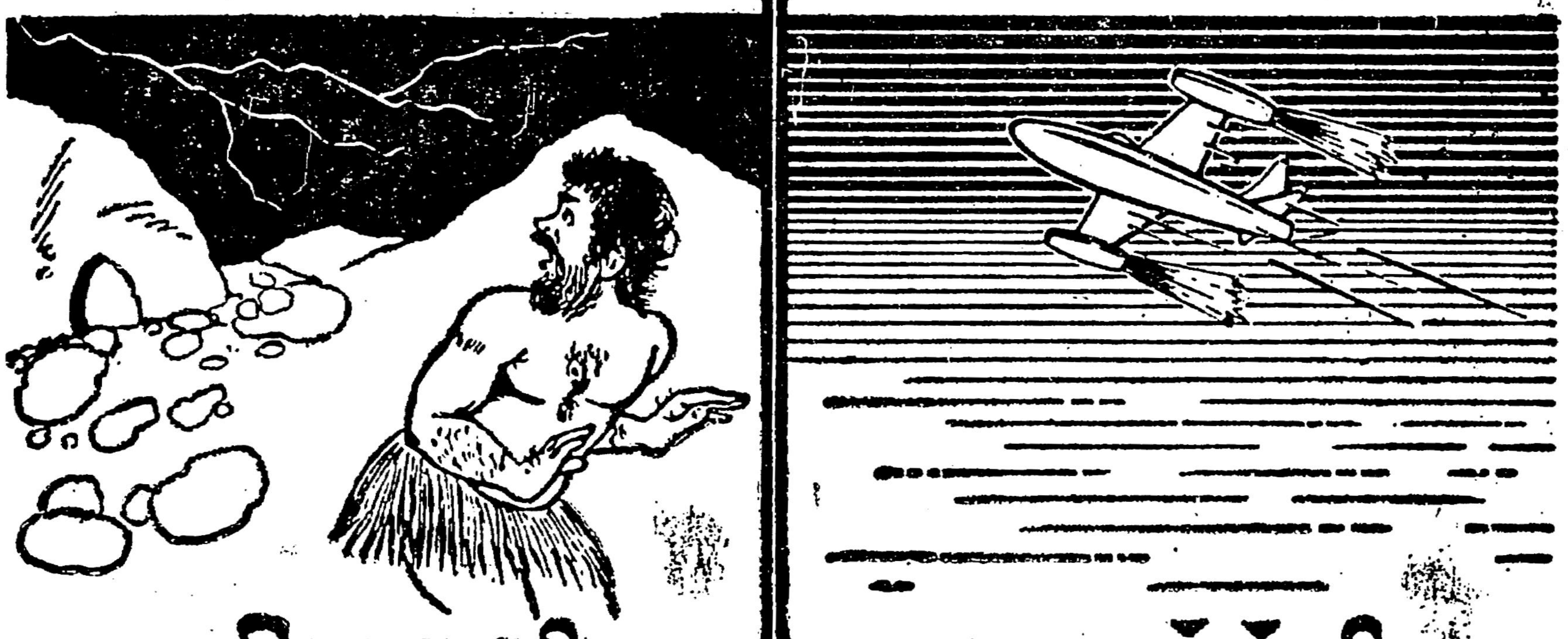

மிரட்சி ⟷ வளர்ச்சி

சிந்தித்துப் பதில் சொல்வீர்!

இடியைக் கண்டும் இருளைக் கண்டும் மிரண்டான் அன்றைய மனிதன்
" உச்சி மீது வான் இடிந்து வீழுகின்ற போதிலும்,
அச்சம் இல்லை, அச்சம் இல்லை, அச்ச மென்ப தில்லையே"
என்று பறை சாற்றுகிறான் இன்றைய மனிதன்

மண்ணிலே கூட பாதை யமைக்கத் தெரியாதவன் அன்றைய மனிதன்
விண்ணிலேயே பாதை யமைத்து மின் வேகத்தில் சுற்றுகிறான் இன்றைய மனிதன்

மனிதனின் இத் துரித வளர்ச்சிக்குக் காரணமாவது என்ன?
அவன் பெற்ற மொழி யறிவும் அதனால் அவன் கற்ற கல்வியும் அன்றோ இதன் காரணம்?

தமிழ் எழுதப் படிக்க தெரிந்தவர்கள்

ஒரே வருடத்தில்

ஓய்வு நேரத்தைப் பயன்படுத்தி அடிப்படையோடு இலக்கண ரீதியாக

இங்கிலீஷ் (தபால் மூலம்) கற்கலாம்.

சேர கடைசி தேதி: 9—8—60 } பயிற்சிகள் ஆரம்பம்: 11—8—60

ஆங்கிலத்தில் கருத்துக்களை அமைத்துச் சொந்தமாக எழுதவும் பேசவும் கட்டுரைகள் வரையவும் கடிதப் போக்கு வரத்துச் செய்யவும் முறையாக அடிப்படையோடு கற்பிக்கப்படும். சிறந்த முறையில் இலக்கணப் பயிற்சி அளிக்கப்படும்.

முக்கிய அறிவிப்பு:— (1) சேர விருப்பமுடையவர் கல்வி நிலையத்திலிருந்து அச்சிட்ட மனுவைப் பெற்றுப் பூர்த்தி செய்து உடனடியாக அனுப்பி வைக்க வேண்டும். (2) 16 வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களே சேரத் தகுதியுடையவர்கள். (3) ஆதார பூர்வமான ஒப்பற்ற இலக்கணப் பயிற்சி அளிக்கப்படுவதால், ஓரளவு இங்கிலீஷ் தெரிந்தவர்களும் சேர்ந்து திருத்தமாகக் கற்றுத் தமக்குள்ள சந்தேகங்களைப் போக்கிக் கொள்ளலாம். (4) இங்கிலீஷ் ஓரளவு தெரிந்தவர்களுக்குத் தனியாகவும், எழுத்து முதல் ஒன்றுமே தெரியாதவர்களுக்குத் தனியாகவும் பயிற்சி யளிக்கப்படும். (5) இத் தபால் முறையில் படிக்க ஆண்களும் சேரலாம்; பெண்களும் சேரலாம்.

அச்சிட்ட மனுவையும் முழு விளக்கங்களையும் 8 (நயா பைசா) தபால் தலை அனுப்பிப் பெறுக.

காஞ்சிபுரம், 95, திருக்கச்சிநம்பி தெரு, "திராவிட நாடு" அச்சகத்தில்
...(உரிமையாளர்) சி. என். அண்ணாதுரையால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது.